Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kahdeksas jaosto)

30 päivänä kesäkuuta 2016*

Polkumyynti — Kiinasta peräisin olevien kierteitettyjen tempervalurautaisten putkien liitos- ja muiden osien tuonti — Lopullinen polkumyyntitulli — Normaaliarvon laskelmien luottamuksellinen käsittely — Hyvissä ajoin toimitetut tiedot — Markkinatalouden ehdoin toimivan yrityksen asemaa koskevan päätöksen antamisen määräaika — Puolustautumisoikeudet — Yhdenvertainen kohtelu — Taannehtivuuskiellon periaate — Asetuksen (EY) N:o 1225/2009 2 artiklan 7–11 kohta, 3 artiklan 1–3 kohta, 6 artiklan 7 kohta, 19 artiklan 1 ja 5 kohta sekä 20 artiklan 2 ja 4 kohta

Asiassa T-424/13,

**Jinan Meide Casting Co. Ltd**, kotipaikka Jinan (Kiina), edustajinaan asianajajat R. Antonini ja E. Monard,

kantajana,

vastaan

**Euroopan unionin neuvosto**, asiamiehinään S. Boelaert ja B. Driessen, avustajinaan asianajaja S. Gubel ja B. O'Connor, solicitor,

vastaajana,

jota tukee

**Euroopan komissio**, asiamiehinään J.-F. Brakeland ja M. França,

väliintulijana,

jossa unionin yleistä tuomioistunta vaaditaan kumoamaan lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta ja väliaikaisen tullin lopullisesta kantamisesta Kiinan kansantasavallasta ja Thaimaasta peräisin olevien kierteitettyjen tempervalurautaisten putkien liitos- ja muiden osien tuonnissa ja menettelyn päättämisestä Indonesian osalta 13.5.2013 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 430/2013 (EUVL L 129, s. 1) siltä osin kuin se koskee kantajaa,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja D. Gratsias (esittelevä tuomari) sekä tuomarit M. Kancheva ja C. Wetter,

kirjaaja: hallintovirkamies L. Grzegorczyk,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 22.10.2015 pidetyssä istunnossa esitetyn,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

on antanut seuraavan

**tuomion**

## Asian tausta

1 Polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 30.11.2009 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1225/2009 (EUVL L 343, s. 51; jäljempänä perusasetus) säädetään Euroopan unionin oikeuden säännöistä, joita sovelletaan polkumyynnin vastaisiin tutkimusmenettelyihin. Kyseisen asetuksen kolmannesta perustelukappaleesta ilmenee, että tullitariffeja ja kauppaa koskevan yleissopimuksen 1994 VI artiklan soveltamisesta tehtyyn sopimukseen (GATT) (EYVL L 336, s. 103; jäljempänä polkumyynnin vastainen sopimus), joka esiintyy Maailman kauppajärjestön (WTO) perustamisesta tehdyn sopimuksen (EYVL 1994, L 336, s. 3) liitteessä 1 A, sisältyvien sääntöjen asianmukaisen ja avoimen soveltamisen varmistamiseksi kyseisellä asetuksella saatetaan polkumyynnin vastainen sopimus mahdollisimman hyvin osaksi unionin oikeutta.

2 Asetuksen N:o 1225/2009 muuttamisesta 12.12.2012 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1168/2012 (EUVL L 344, s. 1; jäljempänä muutosasetus) tuli voimaan 15.12.2012.

3 Kantaja eli Jinan Meide Casting Co. Ltd on Kiinaan sijoittautunut yhtiö, joka valmistaa kierteitettyjen tempervalurautaisten putkien liitos- ja muita osia, jotka on tarkoitettu sekä kotimarkkinoille että vientiin.

### *Väliaikaista tullia koskevaa asetusta edeltävät tutkimusmenettelyn merkitykselliset tosiseikat*

4 Sen jälkeen, kun Euroopan unionin tempervalurautaisten putkien liitos- ja muiden osien puolustuskomitea oli tehnyt 3.1.2012 kantelun, Euroopan komissio julkaisi 16.2.2012 ilmoituksen Kiinan kansantasavallasta, Thaimaasta ja Indonesiasta peräisin olevien muokattavaksi soveltuvasta valuraudasta valmistettujen putkien kierteitettyjen valettujen liitos- ja muiden osien tuontia koskevan polkumyynnin vastaisen menettelyn vireillepanosta (EUVL C 44, s. 33). Kyseisen ilmoituksen kolmannesta kohdasta ilmenee, että oletetusti polkumyynnillä tuotava tuote luokitellaan tariffi- ja tilastonimikkeistöstä ja yhteisestä tullitariffista 23.7.1987 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2658/87 (EYVL L 256, s. 1) liitteessä I olevan yhdistetyn nimikkeistön CN-koodiin ex 7307 19 10. Kyseisen ilmoituksen 5.1.1.1 a kohdassa komissio täsmensi, että koska tämän tuotteen kiinalaisten vientiä harjoittavien tuottajien määrä voi olla huomattava, se valitsee otoksen vientiä harjoittavista tuottajista perusasetuksen 17 artiklan mukaisesti.

5 Kantaja teki 3.4.2012 hakemuksen, jotta sille myönnettäisiin markkinatalouden ehdoin toimivan yhtiön asema (jäljempänä markkinatalouskohtelu) perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan b alakohdan säännösten mukaisesti. Komission yksiköiden vierailuajankohdaksi kantajan toimitiloihin kyseisen hakemuksen tutkimiseksi vahvistettiin 30.5.–1.6.2012. Komissio ilmoitti kantajalle 9.7.2012 olennaiset tosiasiat ja huomiot, joiden perusteella se oli päättänyt olla myöntämättä tälle markkinatalouskohtelua. Kantaja esitti komissiolle tätä päätöstä koskevat huomautuksensa 23.7.2012 päivätyllä kirjeellä. Kantajalle myönnettiin sen sijaan – muiden otokseen sisältyneiden kiinalaisten vientiä harjoittavien tuottajien tavoin – yksilöllinen kohtelu perusasetuksen 9 artiklan 5 kohdan toisen alakohdan säännösten mukaisesti.

*Väliaikaista tullia koskeva asetus ja alustava ilmoitusasiakirja*

6 Komissio antoi 14.11.2012 asetuksen (EU) N:o 1071/2012 väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöönotosta Kiinan kansantasavallasta ja Thaimaasta peräisin olevien muokattavaksi soveltuvasta valuraudasta valmistettujen putkien kierteitettyjen valettujen liitos- ja muiden osien tuonnissa (EUVL L 318, s. 10; jäljempänä väliaikaista tullia koskeva asetus).

7 Väliaikaista tullia koskevan asetuksen 14 perustelukappaleessa komissio täsmentää, että normaaliarvon vahvistamiseksi niiden Kiinassa toimivien vientiä harjoittavien tuottajien osalta, joille ei myönnetty markkinatalouskohtelua, vertailumaana olevasta Intiasta (ks. jäljempänä 13 kohta) peräisin olevien tietojen tarkastamiseksi tehtiin tarkastuskäynti kyseisen maan tuottajan, jonka toiminimi on Jainson Industries, Jalandhar, Pendjab, Intia, toimitiloihin.

8 Väliaikaista tullia koskevan asetuksen 15 perustelukappaleessa komissio totesi, että polkumyyntiä koskeva tutkimus kattoi ajanjakson 1.1.–31.12.2011 ja että vahingon määrittämisen kannalta merkittävien kehityssuuntausten tarkastelu kattoi kauden vuodesta 2008 tutkimusajanjakson päättymiseen.

9 Väliaikaista tullia koskevan asetuksen 16, 17 ja 18 perustelukappaleessa komissio määritteli asianomaisen tuotteen ja totesi muun muassa, että kyseessä ovat muokattavaksi soveltuvasta valuraudasta valmistetut putkien kierteitetyt valetut liitos- ja muut osat, jotka tällä hetkellä luokitellaan CN-koodiin ex 7307 19 10.

10 Väliaikaista tullia koskevan asetuksen 19 perustelukappaleen mukaan tarkasteltavana olevalla tuotteella sekä Kiinan, Thaimaan ja Indonesian kotimarkkinoilla ja vertailumaana toimineen Intian kotimarkkinoilla tuotetuilla ja myydyillä tuotteilla samoin kuin unionin tuotannonalan unionissa tuottamilla ja myymillä tuotteilla havaittiin olevan samat fyysiset ja tekniset perusominaisuudet. Tämän vuoksi kyseisiä tuotteita pidettiin alustavasti perusasetuksen 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitettuina samankaltaisina tuotteina.

11 Väliaikaista tullia koskevan asetuksen 30 perustelukappaleessa todetaan Kiinasta peräisin olevan viennin osalta, että kaksitoista vientiä harjoittavaa tuottajaa, joiden osuus oli 51 prosenttia Kiinan viennistä unioniin tutkimusajanjakson aikana, teki yhteistyötä toimittamalla pyydetyt tiedot. Kyseisessä perustelukappaleessa todetaan myös, että perusasetuksen 17 artiklan 1 kohdan mukaisesti komissio valitsi otoksen, joka muodostui kolmesta näistä 12:sta vientiä harjoittavasta tuottajasta ja edusti 88 prosenttia kyseisten 12 vientiä harjoittavan tuottajan viennistä. Kantaja kuuluu tähän otokseen.

12 Väliaikaista tullia koskevan asetuksen 40 perustelukappaleessa todetaan, että komission kahden kuukauden viivästys markkinatalouskohtelua pyytäneen kiinalaisyhtiön aseman määrittelyssä johtui lähinnä siitä, ettei tarkastuskäyntejä kyseisen aseman myöntämiseksi voitu tehdä aikaisemmassa vaiheessa, koska asianomaiset tuottajat eivät olleet tuolloin käytettävissä. Kyseisessä perustelukappaleessa todetaan myös, ettei määrittämisen ajoituksella ollut mitään vaikutusta lopputulokseen.

13 Väliaikaista tullia koskevan asetuksen 49–53 perustelukappaleessa komissio esitti syyt, joiden vuoksi se oli katsonut alustavasti, että kun oli kyse Kiinasta peräisin olevasta tuonnista, Intia oli perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan mukaisesti asianmukainen vertailumaa.

14 Väliaikaista tullia koskevan asetuksen 54–63 kohdassa komissio esitti menetelmän, jota oli noudatettu perusasetuksen 1 artiklan 4 kohdassa tarkoitetun samankaltaisen tuotteen normaaliarvon määrittämiseksi, kun oli kyse Kiinasta peräisin olevan asianomaisen tuotteen viennistä.

15 Se totesi ensinnäkin 54 perustelukappaleessa, että koska yhdellekään otokseen valitulle kiinalaiselle viejälle ei ollut myönnetty markkinatalouskohtelua, normaaliarvo määritettiin niiden osalta perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan nojalla käyttäen Intiaa vertailumaana.

16 Komissio totesi seuraavaksi 55 perustelukappaleessa, että se oli selvittänyt ensin, oliko vertailumaan samankaltaisen tuotteen tuottajan myynnin kokonaismäärä edustava eli oliko tämän myynnin kokonaismäärä vähintään 5 prosenttia kunkin otokseen kuuluvan kiinalaisen vientiä harjoittavan tuottajan tarkasteltavana olevan tuotteen unioniin suuntautuvan vientimyynnin kokonaismäärästä. Komissio totesi samassa perustelukappaleessa myös, että tämä päti kahteen näistä vientiä harjoittavista tuottajista. Kuten jäljempänä 130 kohdassa esitetään, väliaikaista tullia koskevan asetuksen antamisvaiheessa se oli puolestaan päätynyt päinvastaiseen päätelmään kantajan osalta.

17 Väliaikaista tullia koskevan asetuksen 56 ja 57 perustelukappaleesta ilmenee, että komissio yksilöi seuraavaksi samankaltaisen tuotteen eri lajit, jotka oli otettava huomioon normaaliarvon määrittämiseksi. Tätä varten komissio yksilöi vertailumaan tuottajan myymän jokaisen tuotelajin, joka oli samanlainen kuin kiinalaisten vientiä harjoittavien tuottajien asianomaisen tuotteen vietäviksi myydyt eri lajit tai suoraan niihin verrattavissa. Määriteltyään tällä tavoin huomioon otettavat samankaltaisen tuotteen lajit komissio tutki tämän jälkeen – kuten väliaikaista tullia koskevan asetuksen 57 perustelukappaleessa todetaan – oliko samankaltaisen tuotteen kunkin lajin kotimarkkinamyynti vertailumaassa riittävän edustavaa eli oliko tämän myynnin määrä kotimarkkinoiden riippumattomille asiakkaille tutkimusajanjakson aikana vähintään 5 prosenttia vientiä harjoittavien tuottajien unioniin vietäväksi myymän vastaavan tuotelajin kokonaismäärästä.

18 Kuten komissio totesi väliaikaista tullia koskevan asetuksen 58–62 perustelukappaleessa, se tutki seuraavaksi, voitiinko samankaltaisen tuotteen näiden lajien myynnin, joka oli edellä 17 kohdassa tarkoitetulla tavalla edustavaa, katsoa tapahtuneen tavanomaisessa kaupankäynnissä, tämän myynnin sen osuuden perusteella, joka oli kannattavaa, eli joka vastasi vähintään määritettyjä tuotantokustannuksia vastaavilla nettomyyntihinnoilla tapahtunutta myyntiä. Edellä mainitun tutkimuksen päätteeksi komissio valitsi normaaliarvon laskentatavan.

19 Väliaikaista tullia koskevan asetuksen 59 perustelukappaleessa todetaan näin ollen, että kun tällä tavalla määritelty samankaltaisen tuotteen kannattavan myynnin osuus oli yli 80 prosenttia tämän tuotelajin kokonaismyynnistä ja kun tämän tuotelajin painotettu keskimääräinen myyntihinta oli vähintään tuotantokustannusten tasoinen, tämän tuotelajin normaaliarvo määritettiin sen tosiasiallisen kotimarkkinahinnan perusteella, joka laskettiin määrittämällä kyseisen tuotelajin tutkimusajanjaksolla tapahtuneen kokonaismyynnin hintojen painotettu keskiarvo. Väliaikaista tullia koskevan asetuksen 60 perustelukappaleen mukaan tilanteessa, jossa tämä kannattavan myynnin osuus oli enintään 80 prosenttia samankaltaisen tuotelajin kokonaismyynnistä tai jossa painotettu keskihinta oli tuotantokustannuksia alempi, normaaliarvon perustana käytettiin tosiasiallista kotimarkkinahintaa, joka laskettiin yksinomaan tämän tuotelajin kannattavan myynnin perusteella.

20 Väliaikaista tullia koskevan asetuksen 61 perustelukappaleen mukaan samankaltaisten tuotelajien tappiollisen myynnin ei katsottu tapahtuneen tavanomaisessa kaupankäynnissä. Väliaikaista tullia koskevan asetuksen 62 perustelukappaleessa todetaan, että tämäntyyppisille tuotelajeille sekä tuotelajeille, joita ei myyty riittävän edustavassa määrin edellä 17 kohdassa tarkoitetulla tavalla, käytettiin perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdassa ja 7 kohdan a alakohdassa tarkoitettua laskennallista normaaliarvoa.

21 Vientihinnan määrittämisen osalta väliaikaista tullia koskevan asetuksen 64 perustelukappaleesta ilmenee, että kyseinen hinta määritettiin perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan mukaisesti eli otokseen sisällytetyille vientiä harjoittaville kiinalaistuottajille tosiasiallisesti maksettujen tai maksettavien vientihintojen perusteella.

22 Väliaikaista tullia koskevan asetuksen 65–67 perustelukappaleen mukaan normaaliarvon ja vientihinnan vertailu tehtiin perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan mukaisesti noudettuna lähettäjältä -tasolla ja tekemällä oikaisuja fyysisten ominaisuuksien, välillisten verojen, kuljetus-, vakuutus-, käsittely-, liitännäis-, pakkaus- ja luottokustannusten sekä palkkioiden ja pankkimaksujen perusteella, jos ne todettiin kohtuullisiksi ja paikkansa pitäviksi ja jos niistä esitettiin todennettu näyttö.

23 Väliaikaista tullia koskevan asetuksen 68 perustelukappaleen mukaan otokseen valittujen kiinalaisten yhtiöiden polkumyyntimarginaali määritettiin vertailemalla vertailumaan osalta vahvistetun samankaltaisen tuotteen kunkin lajin painotettua keskimääräistä normaaliarvoa tarkasteltavana olevan tuotteen vastaavan lajin painotettuun keskimääräiseen vientihintaan perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan mukaisesti.

24 Väliaikaista tullia koskevan asetuksen 69 perustelukappaleen mukaan kantajan väliaikaiseksi painotetuksi keskimääräiseksi polkumyyntimarginaaliksi, joka laskettiin edellä 23 kohdassa kuvatulla tavalla, vahvistettiin 39,3 prosenttia cif (kustannukset, vakuutus ja rahtimaksu) unionin rajalla tullaamattomana -hinnoista.

25 Väliaikaista tullia koskevan asetuksen 1 artiklan 2 kohdassa vahvistettiin kantajaa koskeva väliaikainen polkumyyntitulli, jonka suuruus oli 39,3 prosenttia.

26 Komissio toimitti kantajalle 15.11.2012 päivätyllä kirjeellä perusasetuksen 20 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun alustavan ilmoitusasiakirjan. Kyseisen asiakirjan liitteessä 1 olevan väliaikaista tullia koskevan asetuksen ohella ilmoitusasiakirja sisältää liitteen 2, joka koskee polkumyyntilaskelman laskentatapaa, ja liitteen 3, joka koskee hintojen alittavuutta ja vahinkoa koskevien laskelmien laskentatapaa.

27 Kyseisen alustavan ilmoitusasiakirjan liitteessä 2 komissio esitti ensinnäkin tiettyjä yleisiä selityksiä polkumyyntimarginaalin laskemisesta. Komissio esitti lisäksi tiettyjä täsmennyksiä, jotka koskivat sitä, että tietty kyseessä oleva tuotelaji oli jätetty kantajan asianomaisen tuotteen vientimyynnin ulkopuolelle, sekä erilaiset oikaisut, jotka se oli tehnyt tasapuolisen vertailun varmistamiseksi perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan mukaisesti. Komissio esitti niin ikään kyseisessä liitteessä 2 tiettyjä taulukoita, jotka koskivat polkumyyntimarginaalin yksityiskohtaisia laskelmia tuotelajeittain ja joissa se jätti mainitsematta seikat, jotka perustuivat vertailumaan tuottajan toimittamiin tietoihin. Kuten komissio täsmensi kyseisessä liitteessä, yksi ainoa vertailumaan tuottaja oli tehnyt yhteistyötä tutkimuksessa, minkä vuoksi vertailumaasta peräisin olevia tietoja ei voitu ilmaista kyseisen tuotteen valvontakoodien tasolla.

*Kantajan ja komission välinen kirjeenvaihto väliaikaista tullia koskevan asetuksen jälkeen*

28 Kantaja toimitti 17.12.2012 komissiolle alustavaa ilmoitusasiakirjaa koskevat huomautuksensa. Kyseiset huomautukset koskivat viittä kohtaa eli markkinatalouskohtelun määrittämistä, normaaliarvoa, normaaliarvon oikaisua arvonlisäveron osalta, tarvetta oikaisuun tuotantoprosessin osalta sekä vientihintoja.

29 Kantaja väitti erityisesti toisesta kohdasta, että komissio käytti virheellisesti laskennallista arvoa määrittääkseen kaikkien sellaisten samankaltaisten tuotteiden lajien normaaliarvon, joita oli vertailtu kyseessä olevan tuotteen lajeihin, joita se vei unioniin. Kantaja väittää näin ollen yhtäältä, että komission olisi pitänyt käyttää vertailumaan tuottajan kotimarkkinahintoja eikä laskennallisen arvon menetelmää, koska viimeksi mainittuun menetelmään on perusteltua turvautua vain tilanteessa, jossa ei ole mahdollista käyttää kotimarkkinahintoja, mistä ei ollut kyse käsiteltävässä asiassa. Kantaja katsoi toiseksi, ettei 5 prosentin kynnysarvon käyttäminen samankaltaisen tuotteen myynnin edustavuuden määrittämiseksi ollut perusteltua, kun oli käsiteltävänä olevan asian tavoin kyse tietyn Intian markkinoilla toimivan tuottajan kotimarkkinahintojen ja kiinalaisten tuottajien vientihintojen

vertailemisesta, ja että kyseisen kynnysarvon käyttäminen rankaisi liiallisesti vientiä harjoittavia tuottajia, joilla oli sen tavoin huomattavia vientimääriä, koska niillä on enemmän vaikeuksia täyttää tällainen edustavuuden kriteeri. Edellä mainittu kynnysarvo ei perusasetuksen 2 artiklan 2 kohdan mukaan myöskään ole luonteeltaan absoluuttinen. Kaikista edellä mainituista syistä kantaja vaati komissiota laskemaan normaaliarvon uudelleen kantajan huomautusten mukaisesti. Kantaja kritisoi seuraavaksi kahta muuta seikkaa, jotka koskivat normaaliarvon määrittämistä ja jotka liittyivät yhtäältä liikevaihdon käyttämiseen vertailumaan tuottajan tuotantokustannusten määrittämiseksi ja toisaalta yhden ainoan keskimääräisen voittomarginaalin käyttämiseen kaikkien tuotelajien osalta. ”Pantuaan merkille, että vertailumaan tuottaja oli Jainsons Industries”, kantaja esitti lisäksi huomautuksia normaaliarvon oikaisuista ja mainitsi erityisesti syyt, joiden vuoksi se pyysi oikaisua sen perusteella, että sen ja vertailumaan tuottajan tuotantoprosessien ja tuottavuuden välillä oli eroja.

30 Vientihintojen osalta kantaja vaati komissiota yhtäältä laskemaan polkumyyntimarginaalin sen asianomaisen tuotteen kokonaisviennin perusteella ja toisaalta esittämään sille lisäselityksiä niiden oikaisujen laskentatavasta, jotka oli tehty vientimyyntiin fyysisten erojen vuoksi.

31 Istunnossa, joka pidettiin 6.2.2013, kantaja lähinnä toisti kaikki alustavaa ilmoitusasiakirjaa koskevat huomautuksensa, jotka esitettiin sen 17.12.2012 päivätyssä kirjeessä. Tukeakseen erityisesti tuotantoprosessia ja tuottavuutta koskevia oikaisuvaatimuksiaan kantaja viittasi muun muassa tietoihin, jotka koskivat vertailumaan tuottajaa, eli yhtäältä vertailumaan tuottajan internetsivuston otteeseen, jossa oli muun muassa tietoja työvoiman määrästä, vuotuisesta tuotantomäärästä sekä kyseisen tuottajan käytettävissä olevista tärkeimmistä laitteistoista, ja toisaalta kyseisen tuottajan ja kantajan väliseen kirjeenvaihtoon, jota käytiin 29.1.–1.2.2013.

32 Komissio toimitti 15.3.2013 kantajalle lopullisen ilmoitusasiakirjan. Kyseisen asiakirjan liitteessä 1 oli yleinen ilmoitusasiakirja, jossa pyrittiin perusasetuksen 20 artiklan 2 kohdan mukaisesti toistamaan olennaiset tosiasiat ja huomiot, joiden perusteella komissio suunnitteli lopullisten toimenpiteiden käyttöön ottamista. Kyseisen lopullisen ilmoitusasiakirjan liitteissä 2 ja 3 komissio esitti erityisiä huomautuksia polkumyyntimarginaalin laskelmasta ja hintojen alittavuuden ja vahingon laskelmasta. Komissio totesi erityisesti liitteessä 2 hyväksyneensä kantajan huomautuksen, jonka mukaan normaaliarvo oli laskettava ainoan yhteistyötä tehneen vertailumaan tuottajan kotimarkkinamyynnin perusteella, vaikka kyseinen myynti ei ollut perusasetuksen 2 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla edustavaa. Sen normaaliarvon määrittämisessä, joka hyväksyttiin kantajan lopullisen polkumyyntimarginaalin vahvistamiseksi, käytettiin näin ollen vertailumaan tuottajan tavanomaisessa kaupankäynnissä tapahtunutta kotimarkkinamyyntiä. Komissio totesi niin ikään hyväksyneensä kantajan väitteen, jonka mukaan polkumyyntimarginaali oli määritettävä koko viennin perusteella eikä yksinomaan kyseessä olevan tuotteen lajien, jotka vastaavat samankaltaisen tuotteen lajeja, joita vertailumaan tuottaja myy kotimarkkinoilla, viennin perusteella. Se täsmensi, että asianomaisen tuotteen niiden lajien osalta, joilla ei ole vastaavuutta, normaaliarvo oli oikaistu fyysisten ominaisuuksien erojen markkina-arvon perusteella perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan a alakohdan mukaisesti.

33 Komissio totesi puolestaan hylkäävänsä kantajan oikaisuvaatimukset, jotka koskivat sen ja vertailumaan tuottajan välisiä eroja tuotantoprosessin ja tuottavuuden tasolla. Vaikka komissio myönsi tuotantoprosessia koskevan oikaisuvaatimuksen osalta, että asianomaisten kahden tuottajan tuotantoprosesseissa oli tiettyjä eroja, se väitti, että teräsromun yksikkökulutus oli lähes identtistä. Toisesta oikaisuvaatimuksesta komissio väitti lähinnä, että yksinomaan erot, jotka vaikuttivat hintoihin ja hintojen vertailtavuuteen vertailumaan tuottajan ja muun kuin markkinatalousmaan viejän välillä, oikeuttavat oikaisuun, ja että yksinomaan perinpohjainen analyysi voisi paljastaa kaikki erot kustannustekijöissä ja osoittaa, että hintoihin ja niiden vertailtavuuteen oli vaikutettu, mikä siis oikeuttaisi oikaisun.

34 Komissio toimitti niin ikään lopullisen ilmoitusasiakirjan liitteessä 2 tiettyjä taulukoita, jotka koskivat polkumyyntimarginaalin yksityiskohtaisia laskelmia tuotelajeittain ja jotka vastasivat edellä 27 kohdassa mainitun alustavan ilmoitusasiakirjan liitteessä 2 esitettyjä taulukoita. Kuten alustavassa ilmoitusasiakirjassa, komissio näin ollen kätki lopullisessa ilmoitusasiakirjassa kokonaan seikat, jotka perustuivat tietoihin, jotka vertailumaan tuottaja oli toimittanut.

*Kantajan ja komission välinen kirjeenvaihto lopullisen ilmoitusasiakirjan jälkeen*

35 Vertailumaan tuottaja lähetti komissiolle 18.3.2013 kirjeen, jossa se totesi, että se ”antaa nimenomaisesti komissiolle luvan ilmaista [kantajan edustajalle] luottamuksellisen version vastauksestaan kyselylomakkeeseen sekä tarkastuskäynneiltä sen toimitiloihin peräisin olevat asiakirjat”. Samassa kirjeessä kyseinen tuottaja totesi lisäksi, että se oli lähettänyt samana päivänä kyseiset asiakirjat kantajalle.

36 Vertailumaan tuottajan edellä mainitun kirjeen perusteella kantaja pyysi 18.3.2013 päivätyllä sähköpostilla komissiota ilmaisemaan sille luottamuksellisen version kyseisen tuottajan vastauksesta polkumyyntiä koskevaan kyselylomakkeeseen sekä tarkastuskäynneiltä sen toimitiloihin peräisin olevat asiakirjat. Samassa sähköpostissa kantaja pyysi lisäksi – ”vertailumaan tuottajan lupa ilmaista luottamuksellinen versio kyseisen tuottajan vastauksesta kyselylomakkeeseen huomioiden” – komissiota ilmaisemaan sille kaikki normaaliarvon laskelmat. Se pyysi lopuksi erityisiä tietoja ensinnäkin tavasta, jolla asianomaisen tuotteen lajien, joilla ei ole vastaavuutta, normaaliarvo oli määritetty, toiseksi tavasta, jolla komissio oli tehnyt eron mustapintaisten liitososien ja galvanoitujen liitososien välillä, ja kolmanneksi komission sen päätelmän perustasta, jonka mukaan vertailumaan tuottajan teräsromun yksikkökulutus ja sen oma kyseisen materiaalin kulutus oli lähes identtistä.

37 Kantaja toisti pyyntönsä toisessa, 19.3.2013 lähetetyssä sähköpostissa. Se vastasi erityisesti hylkäysperusteeseen, että vertailumaan tuottajan antamien tietojen mukaan komissio oli väittänyt kyseiselle tuottajalle, ettei luottamuksellisuutta voitu poistaa valikoivasti tiettyjen asianomaisten osapuolten osalta. Se väitti tästä yhtäältä, että polkumyyntimarginaalia koskevat laskelmat ja näin ollen normaaliarvoa koskevat tiedot olivat yrityskohtaisia, ja toisaalta, että perusasetuksessa ei suljeta pois sitä, että luottamukselliset tiedot toimittaneen henkilön nimenomainen lupa voidaan rajata yhteen ainoaan asianomaiseen osapuoleen. Kantaja totesi lisäksi, että oli kyse sen puolustautumisoikeuksista, ja pyysi, että kyseessä olevan riidan ratkaisee kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja, jonka roolia ohjataan kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan tehtävästä ja toimivaltuuksista tietyissä kauppaan liittyvissä menettelyissä 29.2.2012 annetulla Euroopan komission puheenjohtajan päätöksellä 2012/199/EU (EUVL L 107, s. 5).

38 Komission polkumyynnin vastaisten tutkimusten osaston päällikkö hylkäsi kantajan pyynnön 21.3.2013 päivätyssä sähköpostissaan ja perusteli hylkäyspäätöksensä seuraavasti: ”Normaaliarvoa koskevia tietoja käytettiin otokseen kuuluneiden kolmen vientiä harjoittavan tuottajan eikä yksinomaan Jinan Meiden osalta. Tietojen ilmaiseminen yksinomaan Jinan Meidelle merkitsisi näin ollen luottamuksellisen tiedon ilmaisemista valikoivasti yhdelle asianomaiselle, eikä muilla asianomaisilla, joita sama tieto koskee, olisi mahdollisuutta tutustua tällä tavoin etuoikeutetusti luottamukselliseen tietoon.” Samana päivänä lähettämässään myöhemmässä sähköpostissa kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja totesi yhtyvänsä edellä mainitussa sähköpostissa ilmaistuun kantaan ja korosti, että osapuolten yhdenvertainen kohtelu oli olennaista.

39 Kantaja toimitti 25.3.2013 lopullista ilmoitusasiakirjaa koskevat huomautuksensa. Kantaja palasi ensinnäkin mielipide-eroon, joka sillä oli komission kanssa edellä 36–38 kohdassa mainitun sähköpostien vaihdon yhteydessä, ja toisti pyyntönsä, joka koski vertailumaan tuottajan polkumyyntiä koskevaan kyselylomakkeeseen antaman vastauksen luottamuksellisen version ja tarkastuskäynniltä sen toimitiloihin peräisin olevien asiakirjojen ilmaisemista, sekä pyyntönsä, joka koski normaaliarvon laskelmien ilmaisemista kokonaisuudessaan. Kantaja käsitteli seuraavaksi tiettyjä erityiskysymyksiä,

jotka koskivat normaaliarvon määrittämistä ja joista tiettyihin oli jo vedottu sen alustavaa ilmoitusasiakirjaa koskevissa huomautuksissa. Kantaja tukeutui tällä kertaa vertailumaan tuottajan tietoihin, jotka tämä oli kantajalle tällä välin toimittanut, kuten sen 18.3.2013 lähetetyssä sähköpostissa oli todettu (ks. edellä 35 kohta).

40 Kantaja toisti erityisesti nimenomaisen pyyntönsä, jonka se oli esittänyt 18.3.2013 lähetetyssä sähköpostissaan (ks. edellä 36 kohta) ja joka koski asianomaisen tuotteen lajien, joilla ei ole vastaavuutta, normaaliarvon laskemista. Se nimittäin katsoi, etteivät komission lopullisessa ilmoitusasiakirjassa esittämät täsmennykset, jotka koskivat sitä, että asianomaisten tuotteiden normaaliarvoa oli oikaistu fyysisten ominaisuuksien erojen markkina-arvon perusteella, olleet riittäviä. Se väitti myös, että se tuotti itse 1 645:tä asianomaisen tuotteen lajia, kun taas vertailumaan tuottaja tuotti vain 287:ää samankaltaisen tuotteen lajia, joten 83 prosentilla asianomaisen tuotteen lajeista ei ollut vastaavuutta. Se totesi myös, että sen unioniin tutkimusajanjaksolla viemästä 11 130 tonnista yksinomaan 5 738 tonnia koski vastaavia tuotelajeja. Tässä tilanteessa pyydetty tietojen ilmaiseminen oli elintärkeää sen puolustautumisoikeuksien kannalta.

41 Kantaja ehdotti lisäksi oikaisuja, jotka koskivat yhtäältä tuotantokustannuksien kohdentamista liikevaihdon perusteella ja toisaalta normaaliarvon oikaisujen laskelmia rahti- ja pakkauskustannusten osalta. Kantaja toisti myös alustavasta ilmoitusasiakirjasta esittämissään huomautuksissa esittämänsä oikaisuvaatimukset, jotka koskivat tuotantoprosessia ja tuottavuutta, ja täsmensi niitä, sekä niin ikään jo edellä mainituissa huomautuksissa esittämänsä kritiikin, joka koski ei-palautettavan arvonlisäveron mukaista oikaisua. Se esitti niin ikään uuden oikaisupyynnön, joka koski myytyjä määriä.

42 Komission yksiköiden kantajalle myöntämässä kuulemistilaisuudessa, joka pidettiin 26.3.2013, se muistutti pyynnöistä ja väitteistä, jotka se oli esittänyt lopullista ilmoitusasiakirjaa koskevissa huomautuksissaan. Kyseisen kuulemisen jälkeen kantaja totesi 27.3.2013 päivätyssä kirjeessä, että komissio oli todennut 26.3.2013 pidetyssä kuulemistilaisuudessa, että kyseisen laskelman tekemiseksi käytetty menetelmä muodostui siitä, että tukeuduttiin vastaaville tuotteille vahvistettuun keskimääräiseen normaaliarvoon, jota oikaistiin määrittämällä [fyysisten ominaisuuksien erojen] markkina-arvo niiden unioniin suuntautuvan viennin hintojen perusteella, jotka kantaja oli vahvistanut asianomaisen tuotteen lajeille, joilla ei ollut vastaavuutta. Kantaja totesi tästä, että sen näkemyksen mukaan tämä menetelmä perustui olettamaan, joka ei ollut kohtuullinen eikä todennettavissa ja jonka mukaan fyysisten ominaisuuksien erojen markkina-arvo kuvastui vientihinnoissa, ja se ehdotti vaihtoehtoista menetelmää, joka muodostui tuotelajien, joilla ei ole vastaavuutta, määrän rajaamisesta supistamalla tuotteen valvontakoodeja, joiden perusteella ne voidaan yksilöidä.

**Riidanalainen asetus**

43 Euroopan unionin neuvosto antoi 13.5.2013 täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 430/2013 lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta ja väliaikaisen tullin lopullisesta kantamisesta Kiinan kansantasavallasta ja Thaimaasta peräisin olevien kierteitettyjen tempervalurautaisten putkien liitos- ja muiden osien tuonnissa ja menettelyn päättämisestä Indonesian osalta (EUVL L 129, s. 1; jäljempänä riidanalainen asetus).

44 Riidanalaisen asetuksen 15 perustelukappaleessa neuvosto totesi, että koska markkinatalouskohtelusta ei ollut esitetty huomautuksia, väliaikaisesta tullista annetun asetuksen 32–46 perustelukappaleessa esitetyt alustavat päätelmät vahvistetaan.

45 Riidanalaisen asetuksen 17 perustelukappaleessa neuvosto totesi hyväksyneensä kiinalaisen vientiä harjoittavan tuottajan väitteen, jonka mukaan normaaliarvo oli laskettava vertailumaan tuottajan kotimaan myynnin perusteella, vaikka sitä ei olisikaan tapahtunut edustavassa määrin. Se totesi, että normaaliarvon määrittämisessä käytettiin siis tätä tavanomaisessa kaupankäynnissä tapahtunutta myyntiä.

46 Riidanalaisen asetuksen 18 perustelukappaleessa neuvosto totesi niin ikään hyväksyneensä saman kiinalaisen vientiä harjoittavan tuottajan väitteen, jonka mukaan polkumyyntimarginaalia vahvistettaessa olisi otettava huomioon koko vientimyynti eikä ainoastaan myyntiä, joka koskee vertailumaan tuottajan kotimarkkinoillaan myymiä suoraan verrattavissa olevia tuotelajeja.

47 Riidanalaisen asetuksen 19 perustelukappaleessa neuvosto totesi, että koska normaaliarvosta, vientihinnasta ja vertailusta ei ollut esitetty muita huomautuksia, väliaikaisesta tullista annetun asetuksen 54, 59–61 ja 64–67 perustelukappaleessa esitetyt päätelmät vahvistettiin.

48 Riidanalaisen asetuksen 20 perustelukappaleesta ilmenee, että kunkin vertailumaan osalta kyseisen asetuksen 17–19 perustelukappaleessa esitetyn menetelmän mukaisesti vahvistetun samankaltaisen tuotteen lajin painotettua keskimääräistä normaaliarvoa verrattiin tarkasteltavana olevan tuotteen vastaavan lajin painotettuun keskimääräiseen vientihintaan.

49 Riidanalaisen asetuksen 21 perustelukappaleessa esiintyvässä taulukossa kantajan polkumyyntimarginaaliksi vahvistetaan 40,8 prosenttia.

50 Riidanalaisen asetuksen 1 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Otetaan käyttöön lopullinen polkumyyntitulli tuotaessa sellaisia kierteitettyjä tempervalurautaisia putkien liitos- ja muita osia, jotka luokitellaan tällä hetkellä CN-koodiin ex 7307 19 10 (Taric-koodi 7307 19 10 10) ja jotka ovat peräisin Kiinasta ja Thaimaasta, lukuun ottamatta puserrusliitinten runkoja, joissa käytetään ISO DIN 13 -metriikan säiettä, ja muokattavaksi soveltuvasta raudasta tehtyjä kierteitettyjä pyöreitä liitäntärasioita, joissa ei ole kantta.”

51 Riidanalaisen asetuksen 1 artiklan 2 kohdassa säädetään kantajan osalta, että kuvatun tuotteen vapaasti unionin rajalla tullaamattomana -nettohintaan sovellettava lopullinen polkumyyntitulli on 40,8 prosenttia.

## Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

52 Kantaja nosti tämän kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 7.8.2013 jättämällään kannekirjelmällä.

53 Komissio pyysi unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 26.9.2013 jättämällään asiakirjalla, että se hyväksyttäisiin vastaajana olevan neuvoston vaatimuksia tukevaksi väliintulijaksi. Kantaja ja neuvosto eivät esittäneet huomautuksia kyseisestä pyynnöstä. Unionin yleisen tuomioistuimen kahdeksannen jaoston puheenjohtaja hyväksyi komission väliintulohakemuksen 19.11.2013 antamallaan määräyksellä. Komissio jätti väliintulokirjelmänsä ja muut osapuolet huomautuksensa tästä kirjelmästä asetetuissa määräajoissa.

54 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen asetuksen sitä koskevilta osin ja

— velvoittaa neuvoston ja komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

55 Neuvosto vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— hylkää kanteen ja

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

56 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— hylkää kanteen ja

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

**Oikeudellinen arviointi**

57 Kantaja vetoaa kanteensa tueksi viiteen kanneperusteeseen. Ensimmäisen kanneperusteen mukaan unionin toimielimet loukkasivat kantajan puolustautumisoikeuksia ja rikkoivat perusasetuksen 6 artiklan 7 kohtaa ja 20 artiklan 2 ja 4 kohtaa, koska ne kieltäytyivät ilmaisemasta tälle tietoja, joilla oli merkitystä normaaliarvon määrittämiseksi. Toinen kanneperuste koskee ensisijaisesti perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan ja polkumyynnin vastaisen sopimuksen 2.4 artiklan rikkomista, koska toimielimet hylkäsivät kantajan esittämät normaaliarvon oikaisupyynnöt, ja toissijaisesti perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä. Kolmas kanneperuste koskee perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan, 2 artiklan 10 kohdan alkuosan ja a alakohdan, 2 artiklan 11 kohdan – tarkasteltuna yhdessä 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan sekä 8 ja 9 kohdan kanssa – sekä 9 artiklan 5 kohdan rikkomista sekä syrjintäkiellon periaatteen loukkaamista, koska toimielimet käyttivät virheellistä menetelmää tuotteiden, joilla ei ole vastaavuutta, normaaliarvon määrittämiseksi. Neljäs kanneperuste koskee perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan rikkomista, koska komissio antoi tiedoksi markkinatalouskohtelua koskevat päätelmät vasta 9.7.2012. Viides kanneperuste koskee perusasetuksen 3 artiklan 1, 2 ja 3 kohdan rikkomista, koska unionin tuotannonalalle aiheutuneen vahingon määrittäminen perustui kantajan mukaan virheellisiin tietoihin Kiinasta peräisin olevan, polkumyynnillä tapahtuneen tuonnin määrän osalta.

58 Unionin yleinen tuomioistuin katsoo tarkoituksenmukaiseksi tutkia ensiksi neljättä kanneperustetta ja tämän jälkeen ensimmäistä kanneperustetta.

*Neljäs kanneperuste*

59 Kantaja väittää lähinnä, että markkinatalouskohtelua koskevien päätelmien tiedoksi antaminen tapahtui lähes viisi kuukautta tutkimuksen aloittamispäivän jälkeen, mikä merkitsee perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdassa säädetyn kolmen kuukauden määräajan noudattamatta jättämistä. Kyseinen tulkinta on kantajan mukaan unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukainen. Kantaja väittää myös, että jos markkinatalouskohtelua koskeva päätös olisi tehty aiemmin, se olisi voinut käyttää puolustautumisoikeuksiaan paremmin. Toimielinten väite, jonka mukaan markkinatalouskohtelua koskevan päätöksen antamisessa tapahtunut viive johtuu siitä, etteivät kiinalaiset vientiä harjoittavat tuottajat olleet käytettävissä tarkastuskäyntejä varten, on lisäksi kantajan mukaan asiallisesti virheellinen ja oikeudellisesti merkityksetön. Kantaja väittää lopuksi, että perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan rikkominen tapahtui 16.5.2012, joten muutosasetuksen 2 artikla, jossa säädetään kyseisen asetuksen soveltamisesta kaikkiin uusiin ja kaikkiin vireillä oleviin tutkimuksiin 15.12.2012 lähtien, ei vaikuttanut siihen ja se on joka tapauksessa lainvastainen.

60 Neuvosto ja komissio katsovat, että nämä perustelut on hylättävä.

61 Aluksi on todettava, että edellä 2 kohdassa tarkoitetun muutosasetuksen 15.12.2012 tapahtunutta voimaantuloa edeltäneessä muodossaan perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan toisessa alakohdassa säädettiin, että kysymys siitä, täyttikö tuottaja markkinatalouskohtelun osalta mainitut kriteerit, oli ratkaistava kolmen kuukauden kuluessa tutkimuksen aloittamisesta. Muutosasetuksen 1 artiklan 1 kohdan a alakohdan voimaantulon jälkeen perusasetuksen kyseisessä säännöksessä säädetään, että markkinatalouskohtelua koskeva päätös on lähtökohtaisesti tehtävä seitsemän

kuukauden määräajassa tai viimeistään kahdeksan kuukauden kuluessa tutkimuksen aloittamisesta. Muutosasetuksen 2 artiklassa säädetään lisäksi, että kyseistä asetusta sovelletaan kaikkiin uusiin tutkimuksiin ja kaikkiin vireillä oleviin tutkimuksiin 15.12.2012 lähtien.

62 Kuten edellä 5 kohdassa palautettiin mieleen, käsiteltävässä asiassa komissio lisäksi antoi 9.7.2012 päivätyllä kirjeellä kantajalle tiedoksi olennaiset tosiasiat ja huomiot, joiden perusteella se oli päättänyt olla myöntämättä tälle markkinatalouskohtelua. Kuten ilmenee kyseisestä kirjeestä, joka liitettiin asiakirja-aineistoon prosessinjohtotoimena, komissio viittaa tämän osalta ”olennaisiin tosiasioihin ja huomioihin, joiden perusteella [se] aikoo ehdottaa, ettei [kantajalle] myönnetä markkinatalouskohtelua”. Kuten asianosaiset ja muut osapuolet totesivat suullisessa käsittelyssä, kyseinen muotoilu selittyy kuitenkin sillä, että oikeuskäytännön mukaan komissio voi tutkimuksensa aikana tarkistaa markkinatalouskohtelua koskevaa päätöstään (tuomio 1.10.2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. neuvosto, C-141/08 P, Kok., EU:C:2009:598, 110–113 kohta). Kyseisestä muotoilusta huolimatta komissio todellakin käsitteli 9.7.2012 päivätyllä kirjeellä perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan toisen alakohdan mukaisesti kysymystä siitä, täyttikö kantaja kriteerit markkinatalouskohtelun saamiseksi.

63 Ensiksi on näin ollen tutkittava, mitä perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan toisen alakohdan versiota kyseiseen päätökseen sovelletaan, sen määrittämiseksi, annettiinko komission 9.7.2012 päivätty päätös kyseisessä säännöksessä säädetyn määräajan päättymisen jälkeen. Toimielimet väittävät tästä lähinnä, että perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan toisessa alakohdassa säädetyn määräajan muuttamista, joka tapahtui muutosasetuksella, sovelletaan markkinatalouskohtelua koskevaan päätökseen, joka on päivätty 9.7.2012, koska pääasiassa kyseessä oleva tutkimus oli vireillä 15.12.2012 ja koska muutosasetuksen 2 artiklassa säädetään edellä mainitun muutoksen soveltamisesta tällaisiin tutkimuksiin. Tätä tulkintaa ei voida hyväksyä.

64 On nimittäin muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan uutta oikeussääntöä sovelletaan sen toimen voimaantulosta lukien, jossa siitä säädetään, ja vaikka tätä sääntöä ei sovelleta aikaisemman lainsäädännön soveltamisaikana syntyneisiin ja lopullisiksi tulleisiin oikeudellisiin tilanteisiin, sitä sovelletaan niiden tuleviin vaikutuksiin samoin kuin uusiin oikeudellisiin tilanteisiin. Toisin on vain – jollei oikeudellisten toimien taannehtivuuskiellon periaatteesta muuta johdu –, jos uuteen sääntöön liittyy erityisiä säännöksiä, joissa nimenomaisesti vahvistetaan ajallista soveltamista koskevat edellytykset. Erityisesti on todettava, että menettelysääntöjä katsotaan yleensä voitavan soveltaa sinä päivänä, jona ne tulevat voimaan, erona aineellisiin sääntöihin, joita tavanomaisesti tulkitaan siten, että niitä sovelletaan ennen niiden voimaantuloa toteutuneisiin tilanteisiin ainoastaan siinä tapauksessa, että niiden sanamuodosta, tarkoituksesta tai systematiikasta käy selvästi ilmi, että niille on annettava tällainen vaikutus (ks. tuomio 26.3.2015, komissio v. Moravia Gas Storage, C-596/13 P, Kok., EU:C:2015:203, 32 ja 33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

65 Oikeuskäytännössä on myös katsottu, että toimen oikeudellisen perustan muodostavan säännöksen, jolla annetaan unionin toimielimelle toimivalta toteuttaa kyseessä oleva toimi, on oltava voimassa toimen antamispäivänä (ks. tuomio komissio v. Moravia Gas Storage, edellä 64 kohta, C-596/13 P, EU:C:2015:203, 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

66 Käsiteltävässä asiassa muutosasetuksen 2 artiklassa säädetään, että kyseistä asetusta sovelletaan vireillä oleviin menettelyihin 15.12.2012 lähtien eli sen voimaantulopäivästä. Edellä 64 kohdassa mieleen palautetusta oikeuskäytännöstä ilmenee lisäksi, että muutosasetuksen 1 artiklan 1 kohdan a alakohdalla käyttöön otettua markkinatalouskohtelua koskevan päätöksen antamisen muutettua määräaikaa olisi sovellettu myös ilman kyseisen 2 artiklan säännöksiä, koska kyseessä on menettelysäännön muuttaminen. Vaikka näin ollen oli tarpeen täsmentää kyseisessä artiklassa, että muutosasetusta sovellettiin kaikkiin tuleviin tai vireillä oleviin tutkimuksiin sen voimaantulopäivästä lähtien, tämä johtui edellä mainitun määräajan muuttamisen ohella siitä, että muutosasetus sisälsi niin ikään säännöksiä, joilla muutettiin päätöstä markkinatalouskohtelusta koskevia aineellisia sääntöjä (1 artiklan 1 kohdan b alakohta ja 1 artiklan 2 kohta). Edellä 64 kohdassa mieleen palautetun

oikeuskäytännön mukaan tällaisia aineellisia sääntöjä ei lähtökohtaisesti voida soveltaa ennen niiden voimaantuloa toteutuneisiin tilanteisiin, ellei tästä säädetä nimenomaisesti tai ellei tämä ainakin käy ilmi niiden tarkoituksesta tai systematiikasta.

67 Edellä mainittua markkinatalouskohtelusta lausumisen määräajan muuttumista sovellettiin näin ollen vireillä olleessa polkumyynnin vastaisessa tutkimuksessa lähtökohtaisesti kaikkiin komission päätöksiin, jotka koskivat kysymystä siitä, täyttikö yritys perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan toisessa alakohdassa säädetyt markkinatalouskohtelun myöntämisperusteet, ja jotka oli annettu 15.12.2012 tai myöhemmin.

68 Toisin kuin toimielimet väittävät, muutosasetuksen 2 artiklan vaikutuksena ei sen sijaan voi olla se, että muutosasetuksen 1 artiklan 1 kohdan a alakohtaa sovelletaan ennen kyseisen asetuksen voimaantuloa annettuun päätökseen markkinatalouskohtelusta. Tämä merkitsisi nimittäin sellaisen taannehtivan vaikutuksen antamista kyseiselle säännökselle, joka ei perustu muutosasetuksen kyseiseen 2 artiklaan. Edellä 64 kohdassa mieleen palautetusta oikeuskäytännöstä ilmenee lisäksi, että vaikka uudet säännöt – erityisesti menettelysäännöt – voivat koskea aikaisempien sääntöjen soveltamisaikana syntyneitä ja lopullisiksi tulleita oikeudellisia tilanteita, niiden soveltamisessa on kuitenkin noudatettava taannehtivuuskiellon periaatetta. Kuten edellä 65 kohdassa mieleen palautetusta oikeuskäytännöstä ilmenee, taannehtivuuskiellon periaatteen noudattamisesta seuraa muun muassa, että unionin toimen laillisuutta on lähtökohtaisesti arvioitava huomioiden kyseisen toimen oikeusperustan muodostava säännös, joka oli voimassa sen antamisajankohtana.

69 Käsiteltävässä asiassa 9.7.2012 eli päivänä, jona komissio antoi päätöksen olla myöntämättä kantajalle markkinatalouskohtelua, kyseisen päätöksen oikeusperustan muodostavassa perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan toisessa alakohdassa säädettiin, että tutkimuksen aloittamisen jälkeen komissiolla oli kolme kuukautta aikaa antaa tällainen päätös. Toisin kuin toimielimet väittävät, edellä mainitun päätöksen laillisuutta on siis arvioitava huomioiden viimeksi mainittu määräaika eikä muutosasetuksen voimaantulosta 15.12.2012 lähtien sovellettava määräaika.

70 Toiseksi on todettava, että toisin kuin toimielimet antavat ymmärtää, perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan toisessa alakohdassa vahvistettu määräaika ei ole pelkästään viitteellinen sen vuoksi, että edellä 62 kohdassa mainitun tuomion Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. neuvosto (C-141/08 P, EU:C:2009:598) 110–113 kohdan mukaisesti komissio voi tutkimusmenettelyssä milloin tahansa muuttaa alkuperäistä päätöstään. Edellä mainituissa kohdissa unionin tuomioistuin ei nimittäin lausunut komission mahdollisuudesta olla noudattamatta edellä mainittua määräaikaa, eikä tällaisesta mahdollisuudesta ollut kyse asiassa, josta unionin tuomioistuin kyseisessä tuomiossa lausui. Unionin tuomioistuin tyytyi näin ollen toteamaan kyseisissä kohdissa, ettei perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan toista alakohtaa voida tulkita siten, että sen mukaan komission velvollisuutena on ehdottaa neuvostolle lopullisia toimenpiteitä, joilla pysytetään kyseessä olevan yrityksen vahingoksi virhe, joka on tehty arvioitaessa alun perin perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä alakohdassa säädettyjä aineellisia edellytyksiä. Unionin tuomioistuin päätteli näin ollen tästä, että jos komissio havaitsee, että sen alkuperäinen arviointi oli tällä tavoin virheellinen, sen on tehtävä tästä asianmukaiset päätelmät menettelyllisiä takeita noudattaen (tuomio Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. neuvosto, edellä 62 kohta, C-141/08 P, EU:C:2009:598, 111 ja 112 kohta). Näin ollen pelkästään sillä, että komissiolla on kyseisen oikeuskäytännön mukaisesti mahdollisuus tai jopa velvollisuus palata markkinatalouskohtelua koskevaan alkuperäiseen päätökseen, johon liittyy arviointivirhe, ei ole vaikutusta sen velvollisuuteen noudattaa perusasetuksessa vahvistettua määräaikaa tällaisen alkuperäisen päätöksen antamiseksi.

71 Perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan toisen alakohdan sanamuodossa ei myöskään ole mitään, minkä perusteella siinä säädetylle määräajalle voitaisiin myöntää tällainen puhtaasti viitteellinen luonne. Tietyissä kyseisen säännöksen kieliversioissa, joihin kuuluvat sen englannin- ja ranskankieliset versiot, joista edellisessä käytetään verbiä ”shall” ja jälkimmäisessä verbiä ”doit”, viitataan lisäksi nimenomaisesti komission velvollisuuteen lausua asiasta kyseistä määräaikaa noudattaen. Kuten kantaja

toteaa, 2.2.2012 annetun tuomion Brosmann Footwear (HK) ym. v. neuvosto (C-249/10 P, Kok., EU:C:2012:53) 36–39 kohdassa ja 15.11.2012 annetun tuomion Zhejiang Aokang Shoes v. neuvosto (C-247/10 P, EU:C:2012:710) 29–32 kohdassa vahvistettiin lisäksi nimenomaisesti edellä mainitun määräajan sitovuus.

72 Perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan toisessa alakohdassa säädetyn kolmen kuukauden määräajan noudattaminen markkinatalouskohtelusta lausumiseksi ei näin ollen ole komission oikeus vaan sen velvollisuus.

73 Kolmanneksi on todettava, että tarkastuskäyntien järjestämistä koskevat seikat, joihin neuvosto ja komissio vetoavat perustellakseen viiveen kantajaa koskevan markkinatalouskohtelua koskevan päätöksen antamisessa, eivät mahdollista sitä, että komissio poikkeaisi tällaisesta velvollisuudesta.

74 Mahdollisuudesta poiketa velvollisuudesta, joka koskee markkinatalouskohtelusta lausumista kolmen kuukauden määräajassa, ei yhtäältä säädetty perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan toisessa alakohdassa sen 9.7.2012 annetun päätöksen antamisaikana voimassa olleessa versiossa.

75 Toisaalta on todettava, että – kuten ilmenee väliaikaista tullia koskevan asetuksen 40 perustelukappaleesta (ks. edellä 12 kohta), joka vahvistettiin riidanalaisen asetuksen 15 perustelukappaleella – käsiteltävässä asiassa toimielimet perustelivat viiveen kantajaa koskevan markkinatalouskohtelua koskevan päätöksen antamisessa sillä, ettei komissio ollut voinut tehdä aikaisemmin tarkastuskäyntejä kiinalaisten viejien toimitiloihin, koska nämä eivät olleet käytettävissä. Vastineessaan neuvosto täsmentää tätä perustelua toteamalla, että otokseen kuuluneet kiinalaiset vientiä harjoittavat tuottajat olivat ilmoittaneet olevansa käytettävissä vain yhdellä niistä kolmesta mahdollisesta ajanjaksosta, joita komissio oli niille ehdottanut, eli ajanjaksolla 9.–11.5.2012. Neuvoston mukaan komission oli kuitenkin konkreettisesti mahdotonta toteuttaa tällä yhdellä ajanjaksolla käynnit kaikkien asianomaisten vientiä harjoittavien tuottajien luona. Tämän vuoksi kyseiset vierailut oli suunniteltava uudelleen, joten komission oli mahdotonta antaa markkinatalouskohtelua koskeva päätös säädetyssä määräajassa.

76 Toimielimet eivät kuitenkaan mene niin pitkälle, että ne väittäisivät, että näiden seikkojen vuoksi komission oli täysin mahdotonta antaa markkinatalouskohtelua koskeva päätös säädetyssä määräajassa tai että kyseisen päätöksen antaminen myöhässä johtui ylivoimaisesta esteestä, mikä merkitsee vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sitä, että kyseisen määräajan noudattamatta jättäminen johtui epätavallisista ja ennalta arvaamattomista seikoista, jotka eivät olleet toimielinten hallinnassa ja joiden seurauksia ei kaikkea huolellisuutta noudattamalla olisi voitu välttää (ks. vastaavasti tuomio 8.3.1988, McNicholl ym., 296/86, Kok., EU:C:1988:125, 11 kohta ja tuomio 4.3.2010, komissio v. Italia, C-297/08, Kok., EU:C:2010:115, 85 kohta). On joka tapauksessa todettava, että jos toimielimet pyrkivät edellä 75 kohdassa tarkoitetut seikat mainitsemalla vetoamaan ylivoimaiseen esteeseen, on ilmeistä, että käsiteltävässä asiassa edellä mainitussa oikeuskäytännössä vahvistetut kriteerit kyseisen käsitteen soveltamiseksi eivät täyty. Asiakirja-aineistosta ilmenee tämän osalta, että komissio ehdotti 4.4.2012 lähettämällään sähköpostilla otokseen kuuluneille vientiä harjoittaville tuottajille kolmea ajankohtaa tarkastuskäyntien tekemiseksi näiden toimitiloihin, ja nämä ajanjaksot olivat 2.–4.5.2012, 7.–9.5.2012 ja 9.–11.5.2012. On lisäksi todettava, että kyseiset kolme ajanjaksoa olivat kaikki sangen lähellä päivää, jona määräaika markkinatalouskohtelua koskevan päätöksen antamiselle päättyi ja joka oli 17.5.2012. Toimielimet eivät näin ollen osoita eivätkä edes väitä, että komissio olisi noudattanut kaikkea mahdollista huolellisuutta ehdottaakseen tarkastuskäyntiajanjaksoja siten, että sillä olisi riittävä liikkumavara markkinatalouskohtelua koskevan päätöksen antamiseksi ennen edellä mainitun määräajan päättymistä. On lisäksi ilmeistä, että se, että otokseen kuuluneet kolme vientiä harjoittavaa tuottajaa olivat käytettävissä vain yhdellä komission ehdottamista kolmesta ajanjaksosta, ei käsiteltävässä asiassa ole epätavallinen ja ennalta arvaamaton seikka.

77 On kuitenkin todettava, että – kuten edellä 62 kohdassa todettiin – markkinatalouskohtelua koskeva päätös annettiin kantajan osalta 9.7.2012 eli siis perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan toiseen alakohtaan perustuvan määräajan, joka – kuten edellä 76 kohdassa todettiin – oli 17.5.2012, päättymisen jälkeen.

78 Kaikesta edellä esitetystä ilmenee näin ollen, että komissio laiminlöi sillä perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan toisen alakohdan nojalla olevaa velvollisuutta antaa kantajaa koskeva markkinatalouskohtelua koskeva päätös kolmen kuukauden määräajassa tutkimusmenettelyn aloittamisesta.

79 Perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan toisen alakohdan sanamuodosta tai sen sisällyttämiseen perusasetukseen johtaneista valmisteluasiakirjoista ei kuitenkaan ilmennyt, mitä seurauksia kyseisessä säännöksessä säädetyn kolmen kuukauden määräajan noudattamatta jättämisellä on (julkiasiamies Botin ratkaisuehdotus yhdistetyissä asioissa C & J Clark International ja Puma, C-659/13 ja C-34/14, Kok., EU:C:2015:620, 82 kohta).

80 Kuten edellä 59 kohdassa todettiin, kantaja väittää tästä, että jos markkinatalouskohtelua koskeva päätös olisi annettu aiemmin, se olisi voinut käyttää puolustautumisoikeuksiaan paremmin. Kantaja perustelee tämän väitteen toteamalla yleisesti yhtäältä, että edellä mainitun kolmen kuukauden määräajan tarkoituksena on mahdollistaa se, että muun kuin markkinatalousmaan vientiä harjoittavilla tuottajilla on selkeä oikeudellinen asema tutkimusmenettelyn riittävän pitkän ajanjakson ajan, ja toisaalta, että markkinatalouskohtelun viivästynyt määrittäminen voi vaikuttaa kyseisen menettelyn muihin tekijöihin.

81 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan erityisesti polkumyynnin alalla puolustautumisoikeuksiin liittyvä sääntöjenvastaisuus voi johtaa riidanalaisen asetuksen kumoamiseen vain silloin, kun mahdollisuutta siitä, että tämän sääntöjenvastaisuuden vuoksi hallinnollisessa menettelyssä olisi voitu päätyä toisenlaiseen lopputulokseen, ei voida sulkea täysin pois, joten se vaikuttaa konkreettisesti hakijan puolustautumisoikeuksiin (tuomio Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. neuvosto, edellä 62 kohta, C-141/08 P, EU:C:2009:598, 81 ja 94 kohta ja tuomio 16.2.2012, neuvosto ja komissio v. Interpipe Niko Tube ja Interpipe NRTP, C-191/09 P ja C-200/09 P, Kok., EU:C:2012:78, 78 ja 79 kohta).

82 Kolmen kuukauden määräajan, joka komissiolla on käytettävissään markkinatalouskohtelusta lausumiseksi, mikä tahansa ylittäminen ei näin ollen voi automaattisesti johtaa riidanalaisen asetuksen kumoamiseen varsinkaan, jos hakijan puolustautumisoikeuksiin ei ole konkreettisesti vaikutettu (ks. vastaavasti julkisasiamies Botin ratkaisuehdotus yhdistetyissä asioissa C & J Clark International ja Puma, edellä 79 kohta, C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2015:620, 87 kohta ja tuomio 10.10.2012, Ningbo Yonghong Fasteners v. neuvosto, T-150/09, EU:T:2012:529, 51–54 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

83 Kantaja ei käsiteltävässä asiassa esitä niiden yleisten näkemysten ohella, jotka koskevat edellä mainitun kolmen kuukauden määräajan tarkoitusta ja systematiikkaa, mitään konkreettista argumenttia, jolla voitaisiin perustella sen väite siitä, että kyseisen määräajan noudattamatta jättäminen vaikutti sen puolustautumisoikeuksiin, eikä varsinkaan siitä, miten se olisi voinut käyttää oikeuksiaan paremmin, jos tällaista noudattamatta jättämistä ei olisi tapahtunut. Suullisessa käsittelyssä vastauksena kysymykseen, jolla unionin yleinen tuomioistuin pyysi kantajaa täsmentämään, mihin menettelyn seikkoihin markkinatalouskohtelua koskevan päätöksen viivästymisellä oli voitu vaikuttaa, kantaja totesi, että se olisi voinut saada vertailumaan tuottajan tiedot aikaisemmin, jolloin sillä olisi ollut enemmän aikaa valmistella puolustuksensa ja tarvittaessa saada komissio menettelyn aikaisemmassa vaiheessa vakuutettua antamaan sille normaaliarvon laskelmat. Se esitti lisäksi lähinnä, että koska asianomaiset osapuolet saavat tiedon polkumyyntimarginaalista vasta tutkimusmenettelyn myöhäisessä vaiheessa, on mahdollista, että nämä eivät enää tuossa vaiheessa kykene saamaan viranomaisia muuttamaan näkemystään.

84 Näillä perusteluilla ei kuitenkaan voida osoittaa, että markkinatalouskohtelua koskevan päätöksen viivästyminen vaikutti tutkimusmenettelyn muihin tekijöihin ja erityisesti kyseisen menettelyn aikana noudatettaviin muihin määräaikoihin, tai että kantajan puolustautumisoikeudet olisi jätetty huomiotta.

85 Ensinnäkin on todettava, että – kuten edellä 5 kohdassa muistutettiin – asiakirja-aineistosta nimittäin ilmenee, että kantaja saattoi esittää huomautuksia markkinatalouskohtelua koskevasta päätöksestä, ja kyseiset huomautukset annettiin tiedoksi komissiolle 23.7.2012, ja että komissio antoi väliaikaista tullia koskevan asetuksen vasta 14.11.2012 eli lähes neljä kuukautta myöhemmin (ks. edellä 6 kohta). Komissio toimitti lisäksi lopullista asetusta koskevan ehdotuksensa vasta 15.4.2013. Komissiolla oli näin ollen kaikki tarvittava aika perehtyä kantajan huomautuksiin, arvioida niiden merkityksellisyyttä ja tarvittaessa tarkastella uudelleen markkinatalouskohtelua koskevaa päätöstään ennen kuin se määritti kyseisen yrityksen väliaikaisen polkumyyntimarginaalin ja ehdotti lopullisia toimenpiteitä.

86 Asiakirja-aineistosta ilmenee seuraavaksi, että markkinatalouskohtelua koskevan päätöksen antamispäivänä eli 9.7.2012 normaaliarvoa ei ollut määritetty. Vertailumaan tuottajalta peräisin olevista asiakirjoista nimittäin ilmenee, että tämä vastasi komission yksiköiden täsmennyspyyntöihin, jotka koskivat tämän kyseisille yksiköille 29.8.2012 toimittamia tietoja. Samoista asiakirjoista sekä vertailumaan tuottajan komissiolle 18.3.2013 lähettämästä kirjeestä (ks. edellä 35 kohta) ilmenee myös, että komission tarkastuskäynti kyseisen tuottajan toimitiloihin tapahtui 19.–21.9.2012. Kantajalla ei näin ollen voinut missään tapauksessa olla mahdollisuutta tutustua kaikkiin vertailumaan tuottajan komissiolle ennen kyseistä päivää toimittamiin tietoihin. Alustavaa ilmoitusasiakirjaa koskevista kantajan huomautuksista ilmenee joka tapauksessa, että se sai tietää vertailumaan tuottajan henkilöllisyyden vasta asiakirjasta, joka sille annettiin tiedoksi 15.11.2012 (ks. edellä 26 kohta). Markkinatalouskohtelua koskevan päätöksen viivästymisellä ei näin ollen ole voinut olla mitään merkitystä kantajan mahdollisuuteen valmistella puolustuksensa kohtuullisessa ajassa niiden tietojen perusteella, jotka se saattoi saada vertailumaan tuottajalta.

87 Lopuksi on todettava, ettei asiakirja-aineistosta ilmene, että edellä mainitun kolmen kuukauden määräajan päättymisen eli 17.5.2012 ja väliaikaista tullia koskevan asetuksen antamispäivän väliselle ajanjaksolle olisi osunut tutkimusmenettelyyn liittyviä vaiheita, joihin edellä mainitun määräajan noudattamatta jättäminen olisi vaikuttanut.

88 On näin ollen katsottava, että kantaja ei ole osoittanut, että vaikka markkinatalouskohtelua koskeva päätös olisi annettu perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan toisessa alakohdassa – sellaisena kuin se oli ennen muutosasetuksen voimaantuloa – säädetyssä määräajassa, menettely olisi voinut päättyä eri tavalla ja että sen puolustautumisoikeuksiin vaikutettiin näin ollen konkreettisesti, koska tätä määräaikaa ei noudatettu.

89 Edellä esitetystä seuraa, että neljäs kanneperuste on hylättävä.

*Ensimmäinen kanneperuste*

90 Ensimmäinen kanneperuste perustuu kolmeen väitteeseen. Ensimmäisellä väitteellään kantaja moittii unionin toimielimiä siitä, etteivät nämä perusasetuksen 20 artiklan 2 ja 4 kohdan vastaisesti antaneet tämän tutustua normaaliarvon laskelmiin sen jälkeen, kun kantaja oli saanut vertailumaan tuottajalta luvan tutustua kyseisten laskelmien taustatietoihin. Toisella väitteellään kantaja moittii toimielimiä siitä, etteivät nämä antaneet sille mahdollisuutta tutustua vertailumaan tuottajan ja komission välisiin sähköposteihin perusasetuksen 6 artiklan 7 kohdan vastaisesti. Kolmannella väitteellään kantaja moittii toimielimiä lopuksi siitä, etteivät nämä perusasetuksen 20 artiklan 2 ja 4 kohdan vastaisesti ilmoittaneet sille hyvissä ajoin ja kirjallisesti menetelmää, jota oli noudatettu käytetyn markkina-arvon määrittämiseksi sellaisten tuotteiden normaaliarvon vahvistamiseksi, joilla ei ole vastaavuutta. Kantaja katsoo lisäksi, että kukin näistä perusasetuksen säännösten väitetyistä rikkomisista johti sen puolustautumisoikeuksien loukkaamiseen.

Alustavat toteamukset

91 Aluksi on muistutettava periaatteista ja menettelyllisistä takeista, joita toimielinten on noudatettava, kun polkumyynnin vastaisen tutkimuksen osapuolet haluavat käyttää puolustautumisoikeuksiaan tutustumalla tietoihin, jotka koskevat tosiasioita tai huomioita, jotka voivat olla polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden perustana.

92 Ensinnäkin on todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan puolustautumisoikeuksien kunnioittamista koskevat vaatimukset eivät liity pelkästään menettelyihin, jotka voivat johtaa seuraamusten määräämiseen, vaan myös tutkimusmenettelyihin, jotka edeltävät sellaisten polkumyynnin vastaisten asetusten antamista, jotka voivat vaikuttaa asianomaisiin yrityksiin suoraan ja erikseen sekä aiheuttaa niille haitallisia vaikutuksia. Erityisesti tilanteessa, jossa asianomaisille yrityksille toimitetaan tietoja tutkimusmenettelyn kuluessa, niiden puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen edellyttää, että niille on hallinnollisen menettelyn aikana annettu mahdollisuus esittää tehokkaasti kantansa väitettyjen tosiseikkojen ja olosuhteiden tosiasiallisesta luonteesta ja merkityksellisyydestä ja todisteista, joita komissio käyttää polkumyynnin ja siitä aiheutuvan vahingon olemassaoloa koskevan väitteensä tukena (tuomio 10.3.2009, Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP v. neuvosto, T-249/06, Kok., EU:T:2009:62, 64 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio neuvosto ja komissio v. Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP, edellä 81 kohta, C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2012:78, 76 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

93 Unionin yleisen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä kuitenkin ilmenee, että polkumyynnin vastaisen menettelyn osapuolten on toimittava niin, että toimielimillä on mahdollisuus arvioida ongelmia, joita niille voi aiheutua siitä, että niille toimitetuista tiedoista puuttuu jokin osatekijä. Menettelyn osapuolen on sitäkin suuremmalla syyllä perusteetonta vedota unionin tuomioistuimissa siihen, että tietoa ei ole toimitettu, jos se ei ole esittänyt riidanalaisen polkumyynnin vastaisen asetuksen antamiseen johtaneessa menettelyssä toimielimille minkäänlaista tätä nimenomaista tietoa koskevaa pyyntöä (ks. vastaavasti tuomio 17.12.2008, HEG ja Graphite India v. neuvosto, T-462/04, Kok., EU:T:2008:586, 47 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 10.10.2012, Shanghai Biaowu High-Tensile Fastener ja Shanghai Prime Machinery v. neuvosto, T-170/09, EU:T:2012:531, 134 ja 135 kohta).

94 Oikeutta tiedonsaantiin koskevat periaatteet on lisäksi sovitettava yhteen luottamuksellisuutta koskevien vaatimusten ja erityisesti toimielinten velvoitteen kunnioittaa liikesalaisuutta kanssa (ks. vastaavasti tuomio 20.3.1985, Timex v. neuvosto ja komissio, 264/82, Kok., EU:C:1985:119, 24 kohta; tuomio 18.12.1997, Ajinomoto ja NutraSweet v. neuvosto, T-159/94 ja T-160/94, Kok., EU:T:1997:209, 75 kohta ja tuomio 11.7.2013, Hangzhou Duralamp Electronics v. neuvosto, T-459/07, EU:T:2013:369, 115 kohta). Tästä on todettava, että toimielinten velvollisuudella varmistaa sellaisten tietojen luottamuksellinen käsittely, joiden ilmaisemisella olisi huomattavan haitallinen vaikutus ne toimittaneelle yritykselle, ei voida evätä muilta asianomaisilta osapuolilta eikä erityisesti viejiltä perusasetuksessa säädettyjä menettelyllisiä takeita eikä poistaa niille kyseisten säännösten nojalla myönnettyjen oikeuksien sisältöä (ks. vastaavasti em. tuomio Timex v. neuvosto ja komissio, 264/82, EU:C:1985:119, 29 kohta ja tuomio 8.11.2011, Zhejiang Harmonic Hardware Products v. neuvosto, T-274/07, EU:T:2011:639, 59 kohta).

95 Seuraavaksi on todettava, että polkumyynnin vastaisissa menettelyissä toimielinten on huolehdittava siitä, että Euroopan unionin perusoikeuskirjan 41 artiklan 1 ja 2 kohdassa vahvistettua hyvän hallinnon periaatetta, jonka nojalla jokaisella on oikeus siihen, että unionin toimielimet, elimet ja laitokset käsittelevät hänen asiansa puolueettomasti, oikeudenmukaisesti ja kohtuullisessa ajassa, noudatetaan. Perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan a alakohdan nojalla hyvää hallintoa koskevaan oikeuteen kuuluu jokaisen oikeus tulla kuulluksi ennen kuin häntä vastaan ryhdytään yksittäiseen toimenpiteeseen, joka vaikuttaisi häneen epäedullisesti (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 20.5.2015, Yuanping Changyuan Chemicals v. neuvosto, T-310/12, EU:T:2015:295, 224 kohta).

96 Lopuksi on palautettava mieleen, että nämä periaatteet pannaan täytäntöön perusasetuksessa järjestelmällä, joka sisältää kattavat menettelylliset takeet ja jolla pyritään yhtäältä mahdollistamaan se, että ne, joita asia koskee, kykenevät puolustamaan etujaan tehokkaasti, ja toisaalta säilyttämään tarpeen mukaan polkumyynnin vastaisessa menettelyssä käytettyjen tietojen luottamuksellisuus, ja säännöillä, jotka mahdollistavat näiden kahden vaatimuksen yhteensovittamisen.

97 Ensinnäkin perusasetuksen 6 artiklan 7 kohdalla ja 20 artiklalla, jotka vastaavat lähinnä polkumyynnin vastaisen sopimuksen 6.4 ja 6.9 artiklaa, pyritään määrittelemään menettelylliset takeet, joilla varmistetaan asianomaisten osapuolten tiedonsaantioikeus.

98 Yhtäältä on todettava, että perusasetuksen 6 artiklan 7 kohdassa säädetään, että asianomaiset osapuolet voivat kirjallisesta pyynnöstä tutustua kaikkiin tietoihin, jotka mikä tahansa tutkimuksen kohteena oleva osapuoli on toimittanut, lukuun ottamatta unionin tai sen jäsenvaltioiden viranomaisten toimittamia sisäisiä asiakirjoja, jos nämä tiedot ovat olennaisia niiden etujen puolustamisen kannalta eivätkä ne ole luottamuksellisia ja niitä käytetään tutkimuksessa.

99 Toisaalta on todettava, että perusasetuksen 20 artiklassa säädetään tutkimusmenettelyn kahdesta vaiheesta, joiden kuluessa asianomaiset osapuolet voivat saada nimenomaisia tietoja olennaisista tosiasioista ja huomioista, joihin polkumyynnin vastaiset toimenpiteet voivat perustua. Kyseisen artiklan 1 kohdan sanamuodon mukaan kyseisillä osapuolilla on näin ollen yhtäältä oikeus saada tietoa niiden olennaisten tosiasioiden ja huomioiden yksityiskohdista, joiden perusteella väliaikaiset toimenpiteet on otettu käyttöön. Kyseisen artiklan 2 ja 4 kohdan sanamuodon – sellaisena kuin kyseiset kohdat ovat käsiteltävänä olevan asian tosiseikkoihin sovellettavassa versiossaan – mukaan kyseisillä osapuolilla on toisaalta oikeus saada tietoa olennaisista tosiasioista ja huomioista, jotka voivat olla lopullisen päätöksen perustana, ennen kyseisen päätöksen antamista tai komission sitä koskevan ehdotuksen toimittamista.

100 Perusasetuksen 20 artiklassa säädetään myös, että näiden erityisten tietojen toimittamiseen sovelletaan tiettyjä menettelyllisiä takeita. Sekä alustavat tiedot että lopulliset tiedot on näin ollen ensinnäkin toimitettava asianomaisille osapuolille ”mahdollisimman nopeasti”. Seuraavaksi on todettava, että kyseisen artiklan 4 kohdan mukaan – sellaisena kuin sitä sovelletaan riita-asiaan – määräaika lopullisten tietojen toimittamiselle on viimeistään kuukausi ennen lopullisen päätöksen tekemistä tai komission tätä koskevan ehdotuksen toimittamista. Lopuksi on todettava, että saman artiklan 5 kohdan mukaan asianomaisille osapuolille myönnetty määräaika huomautusten esittämiseen näistä lopullisista tiedoista on vähintään kymmenen päivää.

101 On lisättävä, että perusasetuksen 20 artiklan 2 kohdassa unionin toimielimet velvoitetaan kiinnittämään lopullisten tietojen yhteydessä erityistä huomiota tosiasioihin ja huomioihin, jotka ovat erilaisia kuin väliaikaisten toimenpiteiden yhteydessä käytetyt. Kyseisen artiklan 4 kohdan mukaan komissio voi lisäksi olla velvollinen täydentämään osapuolten tietoja lopullisten tietojen toimittamisvaiheen jälkeen joko tilanteessa, jossa tiettyjen tosiasioiden tai huomioiden toimittaminen kyseisenä ajankohtana oli mahdotonta, tai tilanteessa, jossa myöhempi päätös annettiin erilaisten tosiasioiden tai huomioiden perusteella.

102 Perusasetuksen 20 artiklan 1 ja 3 kohdasta ilmenee kuitenkin, että näiden erityisten tietojen toimittaminen asianomaisille osapuolille edellyttää sitä, että viimeksi mainitut esittävät kirjallisen pyynnön, joka on tehty alustavien tietojen osalta välittömästi väliaikaisten toimenpiteiden toteuttamisen jälkeen ja lopullisten tietojen osalta viimeistään kuukausi kyseisten väliaikaisten toimenpiteiden toteuttamista koskevan ilmoituksen jälkeen.

103 Perusasetuksen 19 artiklassa, joka vastaa polkumyynnin vastaisen sopimuksen 6.5 artiklaa, määritellään puitteet, joissa toimivaltaisten viranomaisten on noudatettava polkumyynnin vastaisissa tutkimuksissa keräämiensä tietojen luottamuksellisuutta.

104 Tästä on todettava, että perusasetuksen 19 artiklan 1 kohdassa vahvistetaan periaate, jonka mukaan viranomaisten on käsiteltävä luottamuksellisina kaikkia tietoja, jotka ovat luonteeltaan luottamuksellisia, jos pätevät syyt tähän esitetään. Kyseisessä artiklassa tehdään lisäksi ero kahden luottamuksellisia tietoja koskevan ryhmän välillä. Siinä mainitaan yhtäältä tiedot, jotka ovat luonteeltaan luottamuksellisia, ja mainitaan esimerkkinä tästä tiedot, joiden luovuttamisesta olisi merkittävää etua kilpailijalle tai sillä olisi huomattavan epäsuotuisa vaikutus tiedon toimittaneeseen henkilöön tai siihen, jolta hän sai tiedon. Siinä mainitaan toisaalta tiedot, jotka polkumyynnin vastaisen tutkimuksen osapuolet ovat toimittaneet luottamuksellisina. Lisäksi kyseisen artiklan 5 kohdan ensimmäisen virkkeen mukaan neuvosto, komissio ja jäsenvaltiot tai niiden edustajat pidättäytyvät paljastamasta perusasetuksen mukaisesti saamiaan tietoja, joita niiden toimittaja on pyytänyt käsittelemään luottamuksellisina, ilman niiden toimittajan nimenomaista lupaa. Kyseisen kohdan toisessa virkkeessä lisätään ilmaisematta jättämistä koskeva lisävelvollisuus, jota sovelletaan komission ja jäsenvaltioiden välillä vaihdettuihin tietoihin, perusasetuksessa säädettyihin kuulemisiin sekä toimielinten ja jäsenvaltioiden sisäisiin asiakirjoihin ja johon voidaan tehdä poikkeus ainoastaan tapauksissa, joissa niiden luovuttamisesta nimenomaan säädetään kyseisessä asetuksessa.

105 Perusasetuksessa säädetään kolmanneksi tietyistä säännöksistä, joilla voidaan sovittaa yhteen asianomaisten osapuolten puolustautumisoikeuksiin liittyvät vaatimukset ja luottamuksellisten tietojen suojaamisen tarpeeseen liittyvät vaatimukset. Yhtäältä on todettava, että asianomaisten osapuolten perusasetuksen 6 artiklan 7 kohdan ja 20 artiklan nojalla käytettävissä olevia tietoja rajoittaa kyseisten tietojen luottamuksellisuus. Edellä 98 kohdassa mainitusta kyseisen asetuksen 6 artiklan 7 kohdan sanamuodosta nimittäin ilmenee, että tutkimuksen kohteena olevan osapuolen toimittaman tiedon luottamuksellinen luonne on esteenä sille, että asianomaiset osapuolet saavat tutustua siihen. Kyseisen asetuksen 20 artiklan 4 kohdassa säädetään lisäksi, että lopulliset tiedot on annettava ”ottaen huomioon tarve suojata luottamuksellisia tietoja”. Toisaalta on todettava, että asianomaisten osapuolten puolustautumisoikeuksien säilyttämiseksi perusasetuksen 19 artiklan 2–4 kohdassa säädetään tietojen luottamuksellisuuden osalta tietyistä järjestelyistä, joilla pyritään mahdollisuuksien mukaan muun muassa takaamaan luottamuksellisten tietojen sellaisten ei-luottamuksellisten yhteenvetojen olemassaolo, joiden on oltava riittävän yksityiskohtaisia, jotta luottamuksellisina toimitettujen tietojen olennainen sisältö voidaan kohtuullisesti ymmärtää, sekä antamaan toimielimille mahdollisuus ilmaista yleisiä tietoja muun muassa syistä, joihin perusasetuksen nojalla annetut päätökset perustuvat.

106 Kyseiset periaatteet ja säännökset huomioiden on selvitettävä edellä mainittuja väitteitä tutkittaessa, onko puolustautumisoikeuksiin konkreettisesti puututtu.

107 Toinen, kolmas ja sitten ensimmäinen väite on tutkittava tässä järjestyksessä.

Toinen väite

108 Toisen väitteensä tueksi kantaja toteaa lähinnä, että kyselylomakkeeseen vastaamisen valmistelemista koskeva vertailumaan tuottajan ja komission välinen yhteydenpito sähköpostitse on merkityksellinen tieto, jotta asianomaiset osapuolet voivat esittää näkökantansa, eikä se ole luonteeltaan luottamuksellinen. Kyseisen yhteydenpidon sekä mahdollisesti muiden merkityksellisten asiakirjojen puuttuminen menettelyn ei-luottamuksellisesta asiakirja-aineistosta, joka on asianomaisten osapuolten käytettävissä, merkitsee kantajan mukaan näin ollen puolustautumisoikeuksien loukkaamista. Neuvosto katsoo puolestaan, että tämä väite on hylättävä.

109 Tästä on todettava, että edellä 98 kohdassa mieleen palautetusta perusasetuksen 6 artiklan 7 kohdan sanamuodosta ilmenee, että kantajan kaltaiset polkumyynnin vastaisen menettelyn asianomaiset osapuolet voivat kritisoida asiakirjan puuttumista tutkimuksen ei-luottamuksellisesta asiakirja-aineistosta vain siinä tapauksessa, että neljä kumulatiivista edellytystä täyttyy. Asiakirjan on ensinnäkin sisällettävä tietoja, jotka tutkimuksen kohteena oleva osapuoli on komissiolle toimittanut ja

joita on pitänyt käyttää kyseisen tutkimuksen aikana. Kyseinen asiakirja ei toiseksi saa olla unionin viranomaisten laatima sisäinen asiakirja eikä se saa olla luonteeltaan luottamuksellinen. Kyseisessä asiakirjassa olevilla tiedoilla on kolmanneksi oltava merkitystä asianomaisen osapuolen etujen puolustamiseksi. Kyseisen osapuolen on neljänneksi pitänyt esittää pyyntö saada tutustua kyseiseen asiakirjaan.

110 Käsiteltävässä asiassa on ilmeistä, että useat näistä kumulatiivisista edellytyksistä eivät täyty.

111 Ensinnäkin on todettava, että – kuten ilmenee liitteestä A.16, joka sisältää riidanalaisen yhteydenpidon sähköpostitse – tämä yhteydenpito koskee yksinomaan vertailumaan tuottajalla olleita vaikeuksia toimittaa komission pyytämiä tietoja normaaliarvon määrittämiseksi ja komission täsmennyksiä, joilla pyritään vastaamaan kyseisiin vaikeuksiin. Ne eivät näin ollen itsessään sisällä tietoja, jotka kyseinen tuottaja on komissiolle toimittanut ja joita on käytetty tutkimuksen aikana.

112 Seuraavaksi on todettava, että sen osoittamiseksi, että kyseisellä yhteydenpidolla oli merkitystä kantajan etujen puolustamiseksi, tämä tyytyy väittämään, että se koskee tietoja, joita on käytetty normaaliarvon määrittämiseksi. Edellä 111 kohdassa kuitenkin todettiin, että edellä mainittu yhteydenpito ei sisällä tällaisia tietoja. Kantaja ei lisäksi yksilöi kyseisessä yhteydenpidossa ensimmäistäkään erityistä seikkaa, josta voisi olla hyötyä sen puolustautumisen kannalta.

113 Lopuksi on todettava, ettei kantaja missään tapauksessa väitä eikä osoita esittäneensä tutkimusmenettelyn aikana komissiolle kirjallista pyyntöä saada tutustua kyseiseen yhteydenpitoon.

114 Kaikesta edellä esitetystä seuraa näin ollen, että kun komissio ei antanut kantajan tutustua tähän yhteydenpitoon, se ei rikkonut perusasetuksen 6 artiklan 7 kohtaa eikä loukannut kantajan puolustautumisoikeuksia.

Kolmas väite

115 Kolmannen väitteensä tueksi kantaja esittää, että hyvissä ajoin saatu tieto menetelmästä, jota käytettiin tuotteiden, joilla ei ole vastaavuutta, normaaliarvon laskelmiin tehtyjen oikaisujen markkina-arvon määrittämiseksi, oli äärimmäisen tärkeää. Kyseinen menetelmä nimittäin poikkesi kantajan mukaan menetelmästä, jota käytettiin väliaikaista tullia koskevan asetuksen antamiseksi, se oli luonteeltaan uusi ja se koski suurinta osaa kantajan valmistamista tuotelajeista. Perusasetuksen 20 artiklan 2 ja 4 kohdassa tämän tiedon ilmaisemiseen edellytettyä määräaikaa ja muotoa ei kantajan mukaan myöskään noudatettu. Kantaja toteaa lopuksi, että kyseisen tiedon toimittaminen myöhässä vei siltä mahdollisuuden esittää yksityiskohtaisempia huomautuksia, jotka olivat todennäköisesti saaneet unionin toimielimet muuttamaan päätelmiään.

116 Neuvosto väittää lähinnä, että nämä argumentit on hylättävä.

117 Aluksi on todettava, että toisin kuin ensimmäisen väitteen yhteydessä tämän väitteen yhteydessä kantaja ei kritisoi sitä, että sille ei ilmaistu normaaliarvon laskelmaa koskevia tietoja, vaan sitä, että sille ei ilmaistu tiettyjä kyseisistä tiedoista perusasetuksen 20 artiklan 4 kohdassa säädetyssä määräajassa ja muodossa.

118 Käsiteltävässä asiassa on muistutettava, että – kuten edellä 32 kohdassa todettiin – komissio totesi lopullisessa ilmoitusasiakirjassa hyväksyneensä kantajan väitteen, jonka mukaan polkumyyntimarginaali oli määritettävä koko viennin perusteella eikä yksinomaan asianomaisen tuotteen niiden lajien osalta, jotka vastasivat samankaltaisen tuotteen lajeja, jotka vertailumaan tuottaja oli myynyt kotimarkkinoilla. Se täsmensi tästä, että asianomaisen tuotteen niiden lajien osalta, joilla ei ole vastaavuutta, normaaliarvoa oli oikaistu fyysisissä ominaisuuksissa olevien erojen markkina-arvon perusteella perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan a alakohdan mukaisesti.

119 Kuten kantaja totesi, komissio ei sen sijaan täsmentänyt kyseisessä asiakirjassa, millä tavoin se oli määrittänyt fyysisissä ominaisuuksissa olevien erojen markkina-arvon. Perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan a alakohdassa säädetään nimittäin yksinomaan, että fyysisissä ominaisuuksissa olevien erojen perusteella tehdyn oikaisun määrä vastaa markkinaerojen arvon kohtuullista arviota, eikä siinä täsmennetä tapaa, jota on noudatettava tällaiseen kohtuulliseen arvioon päätymiseksi. Kuten kantaja lähinnä korosti suullisessa käsittelyssä, kun komissio totesi lopullisessa ilmoitusasiakirjassa, että se oli oikaissut normaaliarvon perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan a alakohdan mukaisesti, se ei näin ollen täsmentänyt millään tavoin tapaa, jota se oli tämän osalta noudattanut, paitsi että se oli tehnyt tämän oikaisun ”kohtuullisen arvion” perusteella.

120 On todettava, että vaikka nämä tiedot eivät olleet esteenä sille, että kantaja saattoi esittää hyödyllisiä huomautuksia puolustuksekseen – toisin kuin tämä väittää –, ne kuitenkin rajoittivat näiden huomautusten laajuutta ja täsmällisyyttä. Kantaja ei nimittäin voinut kyseisten tietojen perusteella tietää, mitä viitemarkkinoita ja mitä viitehintoja komissio oli käyttänyt määrittääkseen tuotelajien, joilla ei ole vastaavuutta, ja tuotelajien, joiden osalta oli olemassa suoraan verrattavissa olevia samankaltaisia tuotelajeja kuin vertailumaan tuottajan kotimarkkinoilla myymät tuotelajit, markkina-arvon. Kuten kantaja totesi kannekirjelmässään, on kiistatonta, että nämä tuotelajit, joilla ei ole vastaavuutta, edustivat 83 prosenttia kaikista vietäväksi myydyistä tuotelajeista, jotka oli otettu huomioon sen polkumyyntimarginaalin laskemiseksi. On totta, että neuvosto väitti vastineessaan kantajan tätä kiistämättä, että nämä tuotelajit, joilla ei ole vastaavuutta, edustivat ”vain” 40 prosenttia edellä mainituista vietäväksi myydyistä kokonaismääristä. Tässä on kuitenkin kyse polkumyyntimarginaalin laskemiseksi huomioon otettujen liiketoimien huomattavasta osasta. Viitemarkkinoiden ja -hintojen valinnalla fyysisten ominaisuuksien erojen markkina-arvon määrittämiseksi tuotelajien, joilla ei ole vastaavuutta, ja muiden tuotelajien välillä voi näin ollen olla merkittävä vaikutus normaaliarvon laskentaan ja siis kantajan polkumyyntimarginaaliin.

121 Kuten asiakirja-aineistosta ilmenee, komissio kertoi kantajalle vasta 26.3.2013 pidetyssä istunnossa, mitä menetelmää se oli käyttänyt määrittääkseen sen oikaisun markkina-arvon, joka oli tehty tuotteiden, joilla ei ole vastaavuutta, normaaliarvoon fyysisten ominaisuuksien erojen perusteella. Kuten ilmenee kantajan 27.3.2013 päivätystä kirjeestä (ks. edellä 42 kohta), komissio selitti edellä mainitussa istunnossa, että kyseisen oikaisun markkina-arvo oli määritetty niiden unioniin suuntautuvan viennin hintojen perusteella, jotka kantaja oli vahvistanut asianomaisille tuotelajeille, joilla ei ole vastaavuutta. Kuten kantaja totesi, kyseiset selitykset annettiin vasta päivä sen määräajan päättymisen jälkeen, jonka komissio oli vahvistanut asianomaisille osapuolille kirjallisten huomautusten esittämiseksi lopullisesta ilmoitusasiakirjasta.

122 Kuten samasta 27.3.2013 päivätystä kirjeestä ilmenee, tämä viive, jossa komissio esitti mainitun täsmennyksen edellä mainitun oikaisun markkina-arvon määrittämisestä, ei kuitenkaan estänyt kantajaa esittämästä tätä koskevia huomautuksia eikä komissiota ottamasta niitä huomioon lopullista asetusta koskevassa ehdotuksessaan.

123 Kantaja väitti nimittäin yhtäältä 26.3.2013 pidetyssä istunnossa ja 27.3.2013 päivätyssä kirjeessään, että komission valitsema menetelmä perustui olettamaan, joka ei ollut kohtuullinen eikä todennettavissa ja jonka mukaan fyysisten ominaisuuksien erojen markkina-arvo heijastui vientihintoihin. Kantajan mukaan tämä väite sai tukea siitä, että kyseinen lähestymistapa johti polkumyyntimarginaaliin, jonka taso vastaa marginaalia, joka on laskettu yksinomaan vastaavien tuotelajien perusteella. Kantaja esitti lisäksi vaihtoehtoisen menetelmän, joka muodostuu tuotelajien, joilla ei ole vastaavuutta, määrän rajaamisesta lyhentämällä tuotteiden valvontakoodeja, joiden perusteella ne ovat yksilöitävissä. Kyseiset valvontakoodit olisi sen mukaan pitänyt rajata neljään ensimmäiseen lukuun, jotka viittaavat liitosten muotoon, ja yhdeksänteen lukuun, joka viittaa niiden ulkopintaan. Mustapintaisten liitosten osalta kantaja ehdotti tukeutumista identtisten tai samankaltaisten galvanoitujen liitosten normaaliarvoon, jota oli oikaistu alaspäin 15 prosenttia vertailumaan tuottajan toimittamien tietojen mukaisesti. Jäljelle

jääneiden tuotelajien, joilla ei ole vastaavuutta, osalta komission olisi kantajan mukaan pitänyt pikemminkin käyttää kaikkien verrattavissa olevien samankaltaisten tuotelajien keskimääräistä normaaliarvoa soveltamatta oikaisua fyysisten ominaisuuksien erojen osalta.

124 Toisin kuin kantaja antaa ymmärtää, kyseiset huomautukset toisaalta esitettiin ajankohtana, joka jätti komissiolle riittävästi aikaa ottaa ne huomioon. Kuten kantaja itse kannekirjelmässä totesi, komission ehdotus lopulliseksi asetukseksi toimitettiin neuvostolle 15.4.2013, joten komissiolla oli sellainen aika tutkia kantajan huomautuksia, joka ei rajoittanut liiallisesti kyseisen toimielimen harkintavaltaa. Tästä on todettava, ettei perusasetuksessa eikä varsinkaan sen 15 artiklassa, joka koskee komission järjestämiä konsultaatioita neuvoa-antavassa komiteassa, ole ensimmäistäkään säännöstä, jossa vahvistettaisiin tietty määräaika kyseiselle konsultaatiolle ennen kuin lopullinen asetusehdotus toimitetaan neuvostolle. Kyseisessä 15 artiklassa säädetään näin ollen yksinomaan, että konsultaation on tapahduttava sellaisen ajan kuluessa, että perusasetuksessa vahvistettuja määräaikoja voidaan noudattaa. Perusasetuksen 20 artiklan 4 kohdasta ilmenee lisäksi nimenomaisesti, että lopullisen ilmoitusasiakirjan toimittamisen jälkeen komissiolla tai neuvostolla on mahdollisuus antaa päätös, joka perustuu tosiasioihin ja huomioihin, jotka poikkeavat kyseisessä asiakirjassa mainituista.

125 Ei myöskään voida hyväksyä kantajan argumenttia, jonka mukaan perusasetuksen 20 artiklan 4 kohdan nojalla tämä tieto olisi pitänyt toimittaa yhtäältä kirjallisessa muodossa ja toisaalta vähintään kuukautta ennen lopullisen asetusehdotuksen toimittamista. Ensinnäkin on todettava, että kun on kyse komission vastauksesta kantajan täsmennyspyyntöön, joka koskee lopullisessa ilmoitusasiakirjassa olevia tietoja, komissiolla ei ollut minkäänlaista velvollisuutta esittää sitä kirjallisesti. Kyseinen perusasetuksen 20 artiklan 4 kohdassa säädetty velvollisuus koskee itse asiassa vain itse lopullista ilmoitusasiakirjaa, joka toimitetaan kaikille asianomaisille osapuolille. Sillä, että tämä vastaus annettiin suullisesti eikä kirjallisesti, ei missään tapauksessa ole merkitystä, koska kuten tämän tuomion 123 kohdasta ilmenee, kantaja kykeni sen ansiosta esittämään huomautuksensa hyvissä ajoin. Vähintään yhden kuukauden määräaikaa ennen lopullisen päätösehdotuksen toimittamista sovelletaan saman säännöksen perusteella niin ikään vain lopulliseen ilmoitusasiakirjaan, ja kyseistä määräaikaa noudatettiin kyseisen asiakirjan osalta, mitä ei ole kiistetty. Viimeksi mainittua määräaikaa ei sen sijaan määritelmällisesti voida soveltaa selitykseen, joka on annettu vastauksena asianomaisen osapuolen täsmennyspyyntöön, joka koskee lopullisen ilmoitusasiakirjan sisältöä.

126 Kantajan argumenttia, jonka mukaan riidanalaisesta asetuksesta ilmenee selvästi, ettei sen huomautuksia otettu huomioon, ei myöskään voida hyväksyä. Tämän osalta on korostettava, että – kuten kantaja implisiittisesti vastauskirjelmässään myöntää – kyseisellä argumentilla ei pyritä nostamaan esiin riidanalaisen asetuksen puutteellisia perusteluja vaan pikemminkin osoittamaan, ettei komissio kyennyt tutkimaan tai ottamaan huomioon sen huomautuksia. Oikeuskäytännön mukaan tällä väitetyllä kantajan huomautusten huomiotta jättämisellä ei kuitenkaan loukata sen puolustautumisoikeuksia tai oikeutta tulla kuulluksi. Vaikka edellä mainittujen oikeuksien kunnioittaminen edellyttää, että unionin toimielimet antavat asianomaisille mahdollisuuden esittää hyödyllisesti kantansa, se ei voi tarkoittaa sitä, että toimielinten on yhdyttävä kyseiseen kantaan. Se, että kantajat esittävät kantansa hyödyllisesti, edellyttää vain, että kanta on voitu esittää niin ajoissa, että unionin toimielimet pystyvät saamaan sen tietoonsa ja arvioimaan vaaditulla huolellisuudella, mikä on sen merkitys toteutettavan toimen sisällölle (ks. tuomio 12.12.2014, Crown Equipment (Suzhou) ja Crown Gabelstapler v. neuvosto, T-643/11, Kok. (otteina), EU:T:2014:1076, 43 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). On joka tapauksessa todettava neuvoston tavoin, ettei sen velvollisuutena ole vastata asetuksessa, jossa vahvistetaan lopullisia polkumyyntitulleja, kaikkiin asianomaisten osapuolten tutkimusmenettelyn aikana esittämiin argumentteihin ja että tämä vastaamattomuus ei voi merkitä automaattisesti sitä, ettei kyseisiä argumentteja ole tutkittu. Unionin yleinen tuomioistuin on lisäksi katsonut, ettei voida vaatia, että lopullisen polkumyynnin vastaisen asetuksen perusteluissa eritellään ne toisinaan hyvin lukuisat ja monitahoiset tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joita se koskee, eikä myöskään, että toimielimet ottavat kantaa kaikkiin asianomaisten esittämiin argumentteihin. On päinvastoin riittävää, että toimen toteuttanut toimielin esittää ne tosiseikat ja

oikeudelliset näkökohdat, jotka ovat riitautetun asetuksen systematiikka huomioon ottaen olennaisen tärkeitä (tuomio 13.9.2010, Whirlpool Europe v. neuvosto, T-314/06, Kok., EU:T:2010:390, 114 kohta ja tuomio 20.5.2015, Yuanping Changyuan Chemicals v. neuvosto, T-310/12, EU:T:2015:295, 172 kohta).

127 Kaikesta edellä esitetystä seuraa näin ollen, että kolmas väite on hylättävä.

Ensimmäinen väite

128 Ensimmäisen väitteensä tueksi kantaja toteaa, että normaaliarvon laskelmat ovat perusasetuksen 20 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja olennaisia tosiasioita ja huomioita. Koska kyseiset laskelmat eivät sen mukaan enää olleet edellä mainitun artiklan 4 kohdassa tarkoitettuja luottamuksellisia tietoja sen jälkeen, kun vertailumaan tuottaja oli antanut luvan niiden taustatietojen ilmaisemiseen, se katsoo, että komission velvollisuutena oli kyseisestä hetkestä lähtien ilmoittaa ne sille. Tämä velvollisuus saa sen mukaan lisäksi tukea perusasetuksen 19 artiklan 5 kohdan sanamuodosta. Se väittää toiseksi, että toimielinten kieltäytyminen edellä mainittujen laskelmien ilmaisemisesta esti sitä käyttämästä puolustautumisoikeuksiaan erityisesti huomautuksensa kyseisistä laskelmista esittämällä, joten menettelyn lopputulos olisi voinut olla toisenlainen. Se väittää kolmanneksi ja viimeiseksi, että sillä, että kyseiset laskelmat olisi ilmaistu sille, ei olisi loukattu syrjintäkiellon periaatetta, koska nimenomaisesti kantajaa koskeneen vertailumaan tuottajan antaman luvan vuoksi se oli objektiivisesti katsoen erilaisessa tilanteessa kuin muut vientiä harjoittavat tuottajat.

129 Sen arvioimiseksi, rikottiinko perusasetuksen 20 artiklan 2–4 kohtaa siksi, että toimielimet kieltäytyivät ilmaisemasta kantajalle normaaliarvon laskelmia, on määritettävä niiden tietojen täsmällinen luonne, jotka toimielinten olisi kantajan mukaan pitänyt toimittaa sille ja joita se tarkoittaa ilmaisulla ”normaaliarvon laskelmat”.

130 Tästä on muistutettava, että – kuten alustavaa ilmoitusasiakirjaa koskevista 17.12.2012 päivätyistä kantajan huomautuksista (ks. edellä 16 ja 29 kohta) voidaan päätellä ja kuten neuvosto vahvisti vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen kirjalliseen kysymykseen – normaaliarvo kantajan polkumyyntimarginaalin määrittämiseksi oli väliaikaista tullia koskevassa asetuksessa laskettu alun perin laskennallisen arvon perusteella perusasetuksen 2 artiklan 3 kohdan mukaisesti. Kuten voidaan päätellä väliaikaista tullia koskevan asetuksen 55 perustelukappaleesta, samankaltaisen tuotteen myynnin ei katsottu edustavan riittävästi kantajan asianomaisen tuotteen vientimyyntiä, minkä neuvosto vahvisti. Kuten riidanalaisen asetuksen 17 perustelukappaleesta ilmenee, neuvosto suostui näin ollen kantajan esittämien huomautusten jälkeen käyttämään riidanalaisessa asetuksessa samankaltaisen tuotteen vertailumaan tuottajan tavanomaisessa kaupankäynnissä tapahtunutta kotimarkkinamyyntiä normaaliarvon vahvistamiseksi kantajan polkumyyntimarginaalin määrittämistä varten.

131 Kuten väliaikaista tullia koskevan asetuksen 56 ja 68 perustelukappaleesta lisäksi ilmenee (ks. edellä 17 ja 23 kohta), komissio tyytyi normaaliarvon määrittämiseksi alun perin samankaltaisiin tuotelajeihin, jotka vertailumaan tuottaja oli myynyt ja jotka olivat suoraan verrattavissa kantajan vietäviksi myymiin asianomaisiin tuotelajeihin. Kantajan polkumyyntimarginaali oli näin ollen laskettu normaaliarvon ja vientihintojen sellaisen vertailun perusteella, joka rajoittui näihin samankaltaisiin tuotelajeihin ja asianomaisiin vastaaviin tuotelajeihin, eli – kuten ilmenee komission 26.11.2012 päivätystä sähköpostista – 369 tuotelajiin. Nämä tuotelajit edustivat siis noin 20 prosenttia kantajan vietäviksi myymistä tuotelajeista, joita oli 1 645 sen luvun mukaan, jonka kantaja lopullista ilmoitusasiakirjaa koskevissa huomautuksissaan antoi ja jota ei ole kiistetty (ks. edellä 40 kohta). Kuten komissio kantajalle tästä totesi 15.3.2013 päivätyssä lopullisessa ilmoitusasiakirjassa (ks. edellä 32 kohta), näiden kantajan esittämien väitteiden jälkeen kyseinen toimielin suostui lopullista toimenpidettä koskevassa ehdotuksessaan vahvistamaan kantajan polkumyyntimarginaalin sen koko vientimyynnin perusteella oikaisemalla normaaliarvoa niiden asianomaisen tuotteen lajien osalta, joilla ei ollut vastaavuutta

vertailumaan tuottajan myymien tuotelajien joukossa. Kuten riidanalaisen asetuksen 18 perustelukappaleesta ilmenee (ks. edellä 46 kohta), kyseisessä asetuksessa pysytettiin tämä polkumyyntimarginaaliin määrittämisen muutos. Kullekin samankaltaiselle tuotelajille vahvistettua painotettua keskimääräistä normaaliarvoa verrattiin näin ollen tällä perusteella – kuten riidanalaisen asetuksen 20 perustelukappaleesta ilmenee (ks. edellä 48 kohta) – vastaavan asianomaisen tuotelajin painotettuun keskiarvoon perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdassa mainitun ensimmäisen menetelmän mukaisesti.

132 Tämän tuomion 130 ja 131 kohdasta ilmenee näin ollen, että normaaliarvon laskelma kantajan polkumyyntimarginaalin määrittämiseksi perustuu todellisuudessa yhteensä 1 645 arvoon, joista kukin vastaa vertailumaan tuottajan tietyn samankaltaisen tuotelajin myynnin painotettua keskiarvoa, jota on tarvittaessa oikaistu muun muassa – noin 80 prosentin osalta näistä arvoista – niiden fyysisten ominaisuuksien erojen huomioimiseksi, joita on asianomaisilla tuotelajeilla, joilla ei ole vastaavuutta.

133 Kuten edellä 27 kohdassa todettiin, komissio täsmensi alustavassa ilmoitusasiakirjassa, että koska vain yksi vertailumaan tuottaja oli tehnyt yhteistyötä tutkimuksessa, vertailumaasta peräisin olevia tietoja ei voitu ilmaista ”[tuotteen valvontakoodin] tasolla”. Asiakirja-aineistosta ilmenee, että tuotteen valvontakoodi on aakkosnumeerinen koodi, joista kukin vastaa tiettyä tuotelajia. Komission toteamus on näin ollen ymmärrettävä siten, että kyseinen toimielin kätki kaikki yksityiskohtaiset tiedot, jotka koskevat kutakin vertailumaan tuottajan myymää tuotelajia. Komissio totesi edelleen samassa asiakirjassa, että luottamuksellisuutta koskevista syistä se oli kätkenyt tiedot, jotka perustuivat vertailumaan tuottajan toimittamiin tietoihin, alustavaan ilmoitusasiakirjaan liitetyissä sähköisissä tiedostoissa. Asiakirja-aineistosta nimittäin ilmenee, että taulukoissa, jotka koskivat kotimarkkinamyynnin tuotantokustannuksia (2.2 DMCOP), kotimarkkinamyyntiä (2.4 DMSALES) sekä tavanomaisessa kaupankäynnissä tapahtuvan myynnin ja normaaliarvon laskelmia (2.5 OCOT ja NV), ei ole lainkaan tietoja. Tämä pätee myös taulukossa, joka koskee polkumyyntilaskelman yleiskatsausta (2.1), oleviin sarakkeisiin, jotka koskevat normaaliarvoa, sekä sarakkeisiin, jotka koskevat kunkin tuotelajin määrää ja polkumyyntimarginaalia. Edellä mainitun taulukon sarakkeissa olevia tietoja, jotka koskevat kantajan vientimyyntiä unioniin, sekä kyseistä myyntiä koskevassa taulukossa (2.7 EUSALES) ja vientihintojen laskelmia tuotelajeittain koskevassa taulukossa (2.8) olevia tietoja ei sen sijaan ole kätketty. Kuten edellä 34 kohdassa todettiin, komissio kätki lopullisessa ilmoitusasiakirjassa samat tietoluokat kuin alustavassa ilmoitusasiakirjassa. Asiakirja-aineistosta ei myöskään ilmene, että komissio olisi ilmaissut tietyt kyseisistä tiedoista kantajalle, kun se vastauksena tämän esittämiin pyyntöihin antoi lisätäsmennyksiä alustavassa ilmoitusasiakirjassa ja lopullisessa ilmoitusasiakirjassa toimitettuihin tietoihin.

134 Edellä esitetystä siis ilmenee, että suoritettuja normaaliarvon laskelmia kunkin samankaltaisen tuotelajin osalta tai edellä 132 kohdassa tarkoitettuja arvoja, jotka vastaavat kyseisten laskelmien tuloksia, ei ilmaistu kantajalle. Kuten kannekirjelmästä nimenomaisesti ilmenee, kantaja katsoi ensimmäisessä väitteessään, että näiden tietojen ilmaisematta jättäminen merkitsi sen puolustautumisoikeuksien loukkaamista. Kantaja mainitsee tämän osalta erityisesti lopullisessa ilmoitusasiakirjassa olevien taulukoiden kätketyt tiedot, jotka koskevat tavanomaisessa kaupankäynnissä tapahtuvan myynnin ja normaaliarvon laskelmia (2.5 OCOT ja NV), jotka mainitaan edellä 133 kohdassa. Sen mukaan kyseiset tiedot olisi pitänyt toimittaa sille heti, kun vertailumaan tuottaja oli antanut luvan ilmaista seikat, joihin komissio oli tukeutunut kyseisten tietojen määrittämiseksi.

135 Kuten edellä 36 ja 39 kohdassa mainitaan, tutkimusmenettelyn aikana kantaja toki moitti myös sitä, ettei muita normaaliarvon määrittämisen kannalta merkityksellisiä asiakirjoja ja tietoja ollut ilmaistu. Ensimmäisessä kanneperusteessaan se ei kuitenkaan vedonnut tähän vaan tyytyi mainitsemaan sen, ettei normaaliarvon laskelmia ollut ilmaistu, millä se tarkoitti näiden laskelmien yksityiskohtia tuotelajeittain sekä näiden laskelmien lopputulosta.

136 Tässä vaiheessa on todettava toiseksi, että toimielimet eivät kiistä kantajan väitettä, jonka mukaan edellä 135 kohdassa tarkoitetut normaaliarvon laskelmat ovat perusasetuksen 20 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja olennaisia huomioita. Kuten ne suullisessa käsittelyssä vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen lisäksi myönsivät, ne olisivat ilmoittaneet kantajalle normaaliarvon yksityiskohtaiset laskelmat, jos nämä olisi tehty kyseisen vientiä harjoittavan tuottajan kotimarkkinamyynnin perusteella ja jos nämä eivät tämän vuoksi olisi olleet tälle luottamuksellisia. Kuten edellä 133 kohdassa muistutettiin, vaikka komissio kätki kantajan osalta normaaliarvon laskelmat tuotelajeittain luottamuksellisuutta koskevista syistä, se puolestaan toimitti tälle vastaavat vientihintojen laskelmat.

137 On kolmanneksi muistutettava nimenomaisista syistä, joiden vuoksi komissio hylkäsi normaaliarvon laskelmien ilmaisemista koskeneen pyynnön.

138 Tästä on todettava, että kantajan 19.3.2013 päivätystä sähköpostista (ks. edellä 38 kohta) ilmenee, että komissio ensinnäkin vastasi vertailumaan tuottajalle todeten, että komission näkemyksen mukaan kyseisen tuottajan toimittamien tietojen luottamuksellisuutta ei voitu poistaa valikoivasti tiettyjen asianomaisten osapuolten hyväksi. Toimielimet eivät ole kiistäneet tämän toteamuksen sisältöä. Kantaja toisti samassa sähköpostissa pyyntönsä vastaamalla komission vertailumaan tuottajalle mainitsemaan perusteeseen ja esittämällä tästä kaksi argumenttia. Ensimmäinen argumentti koski sitä, että polkumyyntimarginaalin laskelmat ja näin ollen normaaliarvoa koskevat tiedot koskivat erityisesti asianomaista yritystä. Toinen argumentti koski sitä, että perusasetuksessa ei säädetä, ettei luottamukselliset tiedot toimittaneen henkilön nimenomaista lupaa voida rajata yksinomaan asianomaiseen osapuoleen. Se totesi, että oli kyse sen puolustautumisoikeuksista, ja täsmensi lisäksi, että se pyysi kuulemismenettelystä vastaavaa neuvonantajaa ratkaisemaan kyseessä olevan riidan. Komission polkumyynnin vastaisten tutkimusten yksikön johtaja ja kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja ottivat kumpikin kantaa tähän sähköpostiin 21.3.2013 edellä 38 kohdassa esitetyn mukaisesti. Asiakirjoista ei ilmene, että komissio olisi ilmaissut edellä mainituista eriäviä kantoja tutkimusmenettelyn myöhemmässä vaiheessa.

139 Näin ollen ainoa peruste, johon komissio vetosi normaaliarvon laskelmien ilmaisemista koskevan pyynnön hylkäämiseksi, oli tarve noudattaa syrjintäkiellon periaatetta muita otokseen kuuluneita vientiä harjoittavia kiinalaistuottajia kohtaan. Komissio katsoi näin ollen yhtäältä, ettei vertailumaan tuottajan ollut mahdollista luopua toimittamiensa tietojen luottamuksellisuudesta tietyn asianomaisen osapuolen hyväksi, ja toisaalta, ettei se voinut itse ilmaista näitä tietoja yksinomaan kantajalle muttei muille otokseen kuuluneille vientiä harjoittaville kiinalaistuottajille. Komissio nimittäin katsoi, että kyseiset tiedot koskivat yhtä lailla viimeksi mainittuja kuin kantajaa, koska niitä oli käytetty sen normaaliarvon laskemiseen, jota käytettiin kyseisten kolmen tuottajan yksilöllisen polkumyyntimarginaalin määrittämiseen. Komissio siis katsoi, että nämä tiedot eivät koskeneet erityisesti normaaliarvon laskemista kantajan polkumyyntimarginaalin osalta ja ettei kyseisten tietojen erityinen ilmaiseminen viimeksi mainitulle ollut näin ollen perusteltua.

140 Käsiteltävän kanteen yhteydessä toimielimet esittivät kuitenkin perusteluja, jotka liittyvät osittain muihin kuin edellä 139 kohdassa esitettyihin perusteisiin.

141 Menettelyn kirjallisessa vaiheessa neuvosto vetosi näin ollen lähinnä kahteen muuhun perusteeseen, joihin tämä kieltäytyminen sen mukaan perustui.

142 Neuvosto väitti yhtäältä, että vertailumaan tuottajan lupaa voidaan soveltaa vain sen komissiolle toimittamiin tietoihin eikä normaaliarvon laskelmiin, jotka ovat komission sisäinen asiakirja.

143 Neuvosto väitti toisaalta, että normaaliarvon laskelmat olivat luonteeltaan luottamuksellisia perusasetuksen 19 artiklan 1 kohdan mukaisesti, joten niiden luottamuksellisuus ei riippunut saman asetuksen 19 artiklan 5 kohdassa tarkoitetusta luottamuksellista käsittelyä koskevasta pyynnöstä, eikä tätä luottamuksellisuutta voitu muuttaa vertailun maan tuottajan antamalla luvalla. Kyseisestä luvasta

huolimatta komission velvollisuutena oli siis joka tapauksessa hylätä kantajan pyyntö, joka koski kyseisten laskelmien ilmaisemista. Suullisessa käsittelyssä neuvosto ja komissio täsmensivät ja täydensivät neuvoston kirjallisesti esittämiä perusteluja osoittaakseen, että kyseinen peruste oli perusteltu. Toimielimet totesivat erityisesti lähinnä, että kyseisten laskelmien taustalla olevat vertailumaan tuottajan tiedot kuuluivat sen liikesalaisuuden piiriin. Toimielinten mukaan tästä seuraa, että kyseisten tietojen ilmaisemisella yhtäältä vahingoitettaisiin kantajan kilpailijoiden erityisiä intressejä tarkastelun kohteena olevilla markkinoilla ja toisaalta vääristettäisiin kilpailua kyseisillä markkinoilla. Vertailumaamenetelmässä asianomaisille vientiä harjoittaville tuottajille toimitettavien tietojen rajoittaminen, mikä tästä seuraisi, olisi toimielinten mukaan lisäksi looginen seuraus siitä, että kyseisten tuottajien markkinatalouskohtelua koskeva pyyntö hylätään, mikä olisi sitä paitsi tarpeen vertailumaan tuottajien vapaaehtoisen yhteistyön varmistamiseksi. Toimielimet totesivat lopuksi, että komission hylätessä kantajan pyynnön normaaliarvon laskelmien ilmaisemisesta se ei tiennyt tarkalleen, miten paljon tietoja vertailumaan tuottaja itse oli ilmaissut kantajalle.

144 Komissio ei kuitenkaan tukeutunut näihin edellä 142 ja 143 kohdassa esitettyihin perusteisiin kieltäytyäkseen ilmaisemasta kantajalle normaaliarvon laskelmia vaan edellä 139 kohdassa esitettyyn perusteeseen, mikä ilmenee 18.–21.3.2013 lähetetyistä sähköposteista (ks. edellä 35–38 ja 138 kohta).

145 On lisäksi todettava perusteesta, joka koskee sitä, että toisin kuin vertailumaan tuottajan toimittamat tiedot normaaliarvon laskelmat olivat sisäisiä asiakirjoja, että toimielimet myönsivät nimenomaisesti suullisessa käsittelyssä, että tutkimusmenettelyn aikana komissio ei tukeutunut kyseiseen perusteeseen edellä mainittujen laskelmien luottamuksellisuuden suojaamiseksi.

146 On totta, että kun on kyse perusteesta, joka koskee sitä, että kyseiset laskelmat olivat luonteeltaan luottamuksellisia, toimielimet väittivät sen sijaan suullisessa käsittelyssä, että komissio tukeutui tähän perusteeseen kätkeäkseen kyseiset laskelmat lopullisessa ilmoitusasiakirjassa. Kuten edellä 133 kohdassa todettiin, komissio perusteli normaaliarvon laskelmien kätkemisen alustavassa ilmoitusasiakirjassa ja lopullisessa ilmoitusasiakirjassa sillä, että koska yksi ainoa vertailumaan tuottaja oli tehnyt yhteistyötä tutkimuksessa, vertailumaasta peräisin olevia tietoja ei voitu ilmaista tuotelajien tasolla. Tämän perustelun sanamuodosta voidaan loogisesti päätellä, että normaaliarvon laskelmien kätkemisellä edellä mainituissa asiakirjoissa pyrittiin välttämään se, että niiden avulla voitaisiin saada selville vertailumaan ainoan yhteistyötä tehneen tuottajan taustatiedot, jotka kuuluvat kyseisen tuottajan liikesalaisuuksiin. Voidaan näin ollen katsoa, että lopullisen ilmoitusasiakirjan toimittamispäivänä komissio tukeutui tähän perusteeseen kätkeäkseen normaaliarvon laskelmat kyseisessä asiakirjassa.

147 Kuten 18.–21.3.2013 tapahtuneesta sähköpostien vaihdosta ilmenee, komissio ei kuitenkaan tässä yhteydessä enää viitannut tähän perusteeseen ensi- eikä toissijaisesti. Kyseisen sähköpostien vaihdon sanamuodon sekä asiayhteyden (ks. edellä 35–38 ja 138 kohta) perusteella vaikuttaa siltä, että menettelyn tuossa vaiheessa komissio ei pyrkinyt enää tukeutumaan kyseiseen perusteeseen normaaliarvon laskelmien ilmaisemista koskevan kantajan pyynnön hylkäämiseksi.

148 Tämän osalta on korostettava erityisesti, että kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja totesi 21.3.2013 päivätyssä sähköpostissaan, että ”osapuolten yhdenvertainen kohtelu [oli] olennaista” (ks. edellä 38 kohta).

149 On todettava myös, että lopullisen ilmoitusasiakirjan toimittamispäivänä eli 15.3.2013 vertailumaan tuottaja ei ollut vielä antanut kantajalle lupaa saada tutustua tietoihin, jotka kyseinen tuottaja oli toimittanut komissiolle. Kuten edellä 35 kohdassa muistutettiin, tämä lupa annettiin vasta 18.3.2013. Tämän uuden tosiseikan jälkeen komissio vetosi ensimmäistä kertaa perusteeseen, joka koskee tarvetta noudattaa yhdenvertaisen kohtelun periaatetta. Tästä tapahtumaketjusta voidaan päätellä, että komissio katsoi implisiittisesti mutta väistämättä, että edellä mainitun luvan vuoksi se ei voinut enää vedota kantajaa vastaan perusteeseen, jonka vuoksi se oli kätkenyt normaaliarvon laskelmat alustavassa

ilmoitusasiakirjassa ja lopullisessa ilmoitusasiakirjassa ja joka koski vertailumaan tuottajan liikesalaisuuden kunnioittamista, vaan yksinomaan perusteeseen, joka koski tarvetta noudattaa yhdenvertaisen kohtelun periaatetta.

150 On siis todettava, että kun neuvosto vetoaa edellä 141 kohdassa mainittuihin perusteisiin, se pyytää todellisuudessa unionin yleistä tuomioistuinta korvaamaan kyseisillä perusteluilla perusteen, johon komissio vetosi tutkimusmenettelyssä hylätäkseen kantajan pyynnön, joka koski normaaliarvon laskelmien ilmaisemista. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin toimen laillisuutta on kuitenkin arvioitava toimen antamisajankohtana olemassa olleiden tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen perusteella (ks. tuomio 3.9.2015, Inuit Tapiriit Kanatami ym. v. komissio, C-398/13 P, Kok., EU:C:2015:535, 22 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen), joten unionin yleinen tuomioistuin ei voi hyväksyä tällaista neuvoston pyyntöä (ks. vastaavasti tuomio 12.11.2013, North Drilling v. neuvosto, T-552/12, EU:T:2013:590, 25 kohta).

151 Kantajan puolustautumisoikeuksien loukkaaminen hallinnollisen menettelyn aikana, mihin kantaja tämän väitteen yhteydessä vetoaa, voi lisäksi merkitä polkumyynnin vastaisen asetuksen kumoamista. Tätä loukkaamista ei näin ollen voida korjata pelkästään sillä, että unionin tuomioistuimet tutkivat perusteita, joilla voidaan oikeuttaa väitetyn loukkaamisen muodostava päätös. Tällainen tutkinta rajoittuu nimittäin esitettyjen perusteiden laillisuusvalvontaan, eikä sillä voida korvata asian täysimääräistä tutkimista hallinnollisessa menettelyssä, joka perustuu siihen, että toimivaltainen viranomainen arvioi asian erityisolosuhteita. Sillä, että kantaja tutustuu tämän kanteen yhteydessä ensimmäistä kertaa perusteisiin, joihin toimielimet unionin yleisessä tuomioistuimessa vetoavat, kantaja ei myöskään pääse takaisin siihen asemaan, jossa se olisi ollut, jos se olisi voinut esittää huomautuksensa kyseisistä perusteista tutkimusmenettelyn aikana (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 25.10.2011, Solvay v. komissio, C-110/10 P, Kok., EU:C:2011:687, 51 kohta). Unionin tuomioistuin ei näin ollen voi missään tapauksessa määrittää käsiteltävässä asiassa sitä, onko kantajan puolustautumisoikeuksia loukattu siksi, ettei sille ilmaistu normaaliarvon laskelmia, sellaisten perusteiden perusteella, joihin kyseinen laskelmien ilmaisemisesta kieltäytyminen ei perustunut.

152 Jotta voitaisiin määrittää, onko käsiteltävässä asiassa loukattu puolustautumisoikeuksia, unionin yleinen tuomioistuin voi näin ollen ottaa huomioon toimielinten perustelut vain sikäli kuin niillä voidaan tukea ainoaa perustetta, johon komissio vetosi tutkimusmenettelyn aikana. Kuten edellä 81 kohdassa muistutettiin, vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee sen sijaan, että puolustautumisoikeuksiin liittyvä säännönvastaisuus voi johtaa riidanalaisen asetuksen kumoamiseen vain sikäli kuin sitä, että hallinnollisen menettelyn lopputulos olisi tämän sääntöjenvastaisuuden vuoksi voinut olla toisenlainen, ei voida sulkea kokonaan pois. Jos siis katsotaan, ettei komissio voinut vedota perusteeseen, joka koskee tarvetta noudattaa yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, kieltäytyäkseen ilmaisemasta kantajalle normaaliarvon laskelmia, on tarvittaessa tutkittava, oliko sen kuitenkin kieltäydyttävä tästä laskelmien ilmaisemisesta jonkin muun sellaisen perusteen perusteella, johon neuvosto tässä kanteessa vetosi, jolloin on suljettava pois se, että menettelyn lopputulos olisi voinut olla toisenlainen.

153 Neljänneksi on siis tutkittava, saattoiko peruste, joka koskee tarvetta kohdella yhdenvertaisesti muita otokseen kuuluneita vientiä harjoittavia tuottajia, oikeuttaa käsiteltävässä asiassa sen, että kantajalle kieltäydyttiin ilmaisemasta normaaliarvon laskelmia.

154 Tästä on muistutettava, että – kuten edellä 128 kohdassa todettiin – sekä tutkimusmenettelyssä että tässä oikeudenkäynnissä kantaja vetosi erityisesti siihen, että normaaliarvon laskelmien osalta se oli objektiivisesti katsoen erilaisessa tilanteessa kuin muut vientiä harjoittavat tuottajat, koska vertailumaan tuottajan lupa koski sitä nimenomaisesti.

155 Kantaja ei puolestaan kiistä sitä, että siihen saakka, kunnes vertailumaan tuottaja antoi 18.3.2013 päivätyllä kirjeellään komissiolle luvan ilmaista tiedot, jotka se oli toimittanut kyseiselle toimielimelle, normaaliarvon laskelmia ei voitu toimittaa kantajalle. On erityisesti todettava, että asiakirja-aineistosta ei ilmene, että kantaja olisi pyytänyt tietojen toimittamista ennen edellä mainittua kirjettä.

156 Kuten edellä 95 kohdassa muistutettiin, toimielinten on perusasetuksen 19 ja 20 artiklan yhtäaikaisen soveltamisen yhteydessä huolehdittava siitä, että perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdassa vahvistettua hyvän hallinnon periaatetta, jonka nojalla jokaisella on oikeus siihen, että unionin toimielimet käsittelevät hänen asiansa puolueettomasti, oikeudenmukaisesti ja kohtuullisessa ajassa, noudatetaan (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 11.7.2013, Ziegler v. komissio, C-439/11 P, Kok., EU:C:2013:513, 155 kohta). Vakiintuneessa oikeuskäytännössä katsotaan, että yhdenvertaisen kohtelun periaatteen mukaan on yhtäältä kiellettyä käsitellä samanlaisia tapauksia eri tavalla ja toisaalta eri tapauksia samalla tavalla, ellei tällaista eroa voida objektiivisesti perustella (ks. tuomio 25.10.2011, CHEMK ja KF v. neuvosto, T-190/08, Kok., EU:T:2011:618, 65 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

157 Perusasetuksen säännöksiä soveltaessaan unionin toimielinten on noudatettava yhdenvertaisen kohtelun periaatetta asianomaisia osapuolia kohtaan (ks. tuomio 13.9.2013, Cixi Jiangnan Chemical Fiber ym. v. neuvosto, T-537/08, EU:T:2013:428, 45 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tämän yleisen periaatteen erityinen sovellus on perusasetuksen 9 artiklan 5 kohta, jonka mukaan kussakin tapauksessa otetaan syrjimättömällä tavalla käyttöön määrältään asianmukainen polkumyyntitulli tuonnin lähteestä riippumatta.

158 Oikeuskäytännöstä ilmenee kuitenkin, että kun tuonnin erilaisella kohtelulla polkumyyntitullien kantamisen suhteen on normatiivinen perusta perusasetuksessa, tälle erilaiselle kohtelulle on objektiivinen syy, minkä vuoksi sillä ei voida katsoa loukatun yhdenvertaisen kohtelun periaatetta (ks. vastaavasti tuomio 12.9.2002, Europe Chemi-Con (Deutschland) v. neuvosto, T-89/00, Kok., EU:T:2002:213, 57 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Yleisesti on todettava, että erilainen kohtelu on perusteltua, kun se perustuu objektiiviseen ja kohtuulliseen perusteeseen, eli kun se vastaa asianomaisessa lainsäädännössä hyväksyttävästi tavoiteltua päämäärää ja kun se on oikeassa suhteessa asianomaisella kohtelulla tavoiteltuun päämäärään (ks. tuomio 22.5.2014, Glatzel, C-356/12, Kok., EU:C:2014:350, 43 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

159 Tästä on todettava aluksi, että – kuten kantaja väittää – komission 18.–21.3.2013 tapahtuneen sähköpostien vaihdon yhteydessä puoltama näkemys, jonka mukaan tiedon luottamuksellisuuden poistaminen tietyn asianomaisen osapuolen osalta on mahdotonta, ei saa mitään tukea perusasetuksen asian kannalta merkityksellisistä säännöksistä.

160 Perusasetuksen 19 artiklan 5 kohdan sanamuodosta ei ensinnäkään näin ollen ilmene, että tiedot antaneen henkilön lupaa, jota edellytetään kaikkien sellaisten tietojen ilmaisemiseen, joiden luottamuksellista käsittelyä kyseinen henkilö on pyytänyt, ei voitaisi antaa yksinomaan yhdelle tai muutamalle tietyistä asianomaisista osapuolista.

161 Perusasetuksen 19 artiklan 1 kohdassa esimerkin omaisesti luetelluista luottamuksellisuutta koskevista perusteista ilmenee seuraavaksi, että polkumyynnin vastaisen tutkimuksen yhteydessä toimitettujen tietojen luottamuksellisuuden arviointi voi merkitä sekä tämän tiedon lähteenä olevien henkilöiden että asianomaisten osapuolten, jotka voivat saada tutustua siihen, tilanteen huomioimista. Erityisesti yksi kyseisessä säännöksessä mainituista perusteista eli se, että näiden tietojen ilmaisemisesta olisi merkittävää etua kilpailijalle, merkitsee yhtäältä niiden henkilöiden, joita tämä ilmaiseminen voisi haitata, ja toisaalta niiden asianomaisten osapuolten, jotka voisivat hyötyä tästä kilpailun vääristymisen kautta, markkina-aseman arvioimista.

162 Unionin yleinen tuomioistuin on näin ollen jo katsonut, että käsiteltävän asian erityiset olosuhteet, joihin voi kuulua esimerkiksi kyseisillä markkinoilla olevien yritysten pieni määrä ja hakijan erinomainen kyseisten markkinoiden tuntemus, huomioiden komission on vältettävä sellaisten tietojen ilmaisemista, joista kyseinen yritys voisi tehdä päätelmiä kaupallisesti arkaluonteisista tiedoista, jotka voivat vahingoittaa kyseiset tiedot toimittanutta yritystä (ks. vastaavasti edellä 94 kohdassa mainittu tuomio Ajinomoto ja NutraSweet v. neuvosto, T-159/94 ja T-160/94, EU:T:1997:209, 86 kohta).

163 Kuten toimielimet totesivat suullisessa käsittelyssä, perusasetuksen 19 artiklan 1 kohdassa mainituilla perusteilla pyritään toki suojaamaan tietoja, jotka kuuluvat liikesalaisuuksien piiriin, jotka ovat luonteeltaan luottamuksellisia ja joita ei lähtökohtaisesti ilmaista (ks. vastaavasti tuomio 7.5.1991, Nakajima v. neuvosto, C-69/89, Kok., EU:C:1991:186, 112 kohta ja edellä 94 kohdassa mainittu tuomio Hangzhou Duralamp Electronics v. neuvosto, T-459/07, EU:T:2013:369, 115 kohta).

164 Perusasetuksen 19 artiklan 1 kohdan sanamuodosta ei kuitenkaan ilmene, että tällaisten tietojen suojaaminen edellyttäisi sitä, että suljettaisiin lähtökohtaisesti täysin pois mahdollisuus ilmaista tietoja, ja siis kaikenlainen asianomaisen osapuolen, joka pyytää saada tutustua kyseisiin tietoihin, erityistilanteen arviointi. Kuten edellä 94 kohdassa muistutettiin, oikeuskäytännöstä nimittäin ilmenee, että toimielinten velvollisuus varmistaa liikesalaisuuden piiriin kuuluvien tietojen luottamuksellinen käsittely ei saa viedä muilta asianomaisilta osapuolilta ja erityisesti viejiltä perusasetuksen 20 artiklassa säädettyjä menettelyllisiä takeita eikä poistaa niille samojen säännösten nojalla tunnustettujen oikeuksien sisältöä (ks. vastaavasti edellä 94 kohdassa mainittu tuomio Timex v. neuvosto ja komissio, 264/82, EU:C:1985:119, 29 kohta ja edellä 94 kohdassa mainittu tuomio Zhejiang Harmonic Hardware Products v. neuvosto, T-274/07, EU:T:2011:639, 59 kohta). Edellä 105 kohdassa korostettiin lisäksi, että perusasetuksen 20 artiklan 4 kohdassa säädetään, että lopulliset tiedot on annettava ”ottaen huomioon tarve suojata luottamuksellisia tietoja”. On todettava, että tämä muotoilu jättää komissiolle tiettyä harkintavaltaa sen määrittämiseksi, mikä on tarkoituksenmukaisin tapa sovittaa yhteen asianomaisten osapuolten tiedonsaantioikeus tiettyjen tietojen luottamuksellisuuden kanssa.

165 Toimielinten tulkinta ei saa tukea myöskään liikesalaisuuden suojaa koskevasta oikeuskäytännöstä. Kyseisen oikeuskäytännön mukaan liikesalaisuuden suoja toki on unionin oikeuden yleinen periaate (ks. tuomio 29.3.2012, Interseroh Scrap and Metals Trading, C-1/11, Kok., EU:C:2012:194, 43 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Edelleen viimeksi mainitun oikeuskäytännön mukaan vääristymättömän kilpailun säilyttäminen on lisäksi sellainen merkittävä yleinen etu, jonka turvaaminen voi oikeuttaa sen, että kieltäydytään liikesalaisuuksien piiriin kuuluvien tietojen ilmaisemisesta (ks. vastaavasti ja analogisesti tuomio 14.2.2008, Varec, C-450/06, Kok., EU:C:2008:91, 51 kohta). Vaikka näistä periaatteista ilmenee, että hallinnon tai tuomioistuimen on voitava kieltäytyä näitä etuja vahingoittavien tietojen ilmaisemisesta ja asetettava nämä edut etusijalle niiden osapuolten puolustautumisoikeuksiin nähden, joilla on intressi tietojen ilmaisemiseen, tästä ei kuitenkaan seuraa, että hallinnon tai tuomioistuimen olisi näistä syistä aina kieltäydyttävä tietojen ilmaisemisesta. Unionin tuomioistuin on päinvastoin jo katsonut, että kun menettelyn luonne tätä edellyttää, liikesalaisuuksiin sovellettavalla erityisellä suojalla suojattuja etuja on verrattava kyseisen menettelyn osapuolten puolustautumisoikeuksiin (ks. vastaavasti ja analogisesti em. tuomio Varec, C-450/06, EU:C:2008:91, 43 ja 51 kohta). Kuten edellä 94 kohdassa muistutettiin, tilanne on tämä, kun on kyse käsiteltävänä olevan kaltaisesta polkumyynnin vastaisesta tutkimusmenettelystä, mikä merkitsee sitä, että jopa tilanteessa, jossa on kyse liikesalaisuuksiin kuuluvista tiedoista, komissiolla ei voi olla absoluuttista velvollisuutta kieltäytyä niiden ilmaisemisesta ilman, että se arvioi käsiteltävän asian erityisiä olosuhteita ja muun muassa kyseessä olevan asianomaisen osapuolen erityistä tilannetta.

166 Erityisesti on todettava, että kun on kyse tavoitteesta, joka koskee kilpailun vääristymisen välttämistä tarkastelluilla markkinoilla ja johon toimielimet suullisessa käsittelyssä vetosivat, on palautettava mieleen, että vaikka se, että yrityksillä on hallussaan liikesalaisuuden piiriin kuuluvia kilpailijaa koskevia tietoja, joita ovat esimerkiksi hinnat tai myynti, voi lieventää epävarmuutta markkinoiden toiminnasta tai poistaa sen ja mahdollisesti rajoittaa yritysten välistä kilpailua, tällaiset seuraukset riippuvat käsiteltävän asian erityisistä olosuhteista (ks. vastaavasti tuomio 4.6.2009, T-Mobile Netherlands ym., C-8/08, Kok., EU:C:2009:343, 33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

167 Toisin kuin toimielimet antoivat ymmärtää suullisessa käsittelyssä, tämä harkintavalta, joka komissiolle jätetään asianomaisten osapuolten tiedonsaantioikeuden sovittamiseksi yhteen luottamuksellisten tietojen suojaamisen kanssa, ei rajoitu tapaukseen, jossa kyseessä oleva asianomainen osapuoli on kantajan kaltainen vientiä harjoittava tuottaja, jolle ei ole myönnetty markkinatalouskohtelua. Kuten kantaja itse myönsi suullisessa käsittelyssä, vientiä harjoittavan tuottajan, jolle ei ole myönnetty

markkinatalouskohtelua, ei toki ole perusteltua väittää, että sen puolustautumisoikeuksia on loukattu, yksinomaan siksi, että sille ei ole ilmaistu normaaliarvon laskelmia, koska kyseisten laskelmien kätkeminen on oikeutettavissa tarpeella suojata vertailumaan tuottajan liikesalaisuuksien luottamuksellisuutta. Näillä vientiä harjoittavan tuottajan, joka on sijoittautunut muuhun kuin markkinatalousmaahan ja jolle ei ole myönnetty markkinatalouskohtelua, tilanteen erityispiirteillä ei kuitenkaan voida oikeuttaa sitä, että viimeksi mainittua kohdellaan eri tavalla kuin muita asianomaisia osapuolia, kun on kyse puolustautumisoikeuksista. On erityisesti todettava, että samalla tavoin kuin minkä tahansa asianomaisen osapuolen tapauksessa, tällaisen vientiä harjoittavan tuottajan pyyntöjä laskelmien ilmaisemisesta ei voida – käsiteltävänä olevan asian erityisiä olosuhteita tarkastelematta – lähtökohtaisesti hylätä yksinomaan sillä perusteella, että se, että laskelmat voitaisiin ilmaista sille, loisi ”systeemisen epätasapainon” yhtäältä komission ja toisaalta tutkimukseen osallistuvien yritysten ja erityisesti tuottajien, joille ei ole myönnetty markkinatalouskohtelua, sekä vertailumaan tuottajien välille.

168 Vaikka perusasetuksen 20 artiklan 2–4 kohdasta ilmenee, että toimielinten velvollisuutena on toimittaa kaikille asianomaisille osapuolille lopulliset tiedot olennaisista tosiasioista ja huomioista, joihin polkumyynnin vastaiset toimenpiteet perustuvat, tästä ei kuitenkaan seuraa, että niiden olisi mahdotonta ilmaista tietylle asianomaiselle osapuolelle, joka tätä pyytää, näistä lopullisista tiedoista pois jätettyä tietoa, sillä perusteella, että kaikkien asianomaisten osapuolten pitäisi voida saada tutustua siihen. Kuten kantaja totesi suullisessa käsittelyssä, asiakirja-aineistosta ilmenee lisäksi, että lopullisissa tiedoissa on yleinen osio, joka on tarkoitus toimittaa kaikille asianomaisille osapuolille, ja erityinen osio, joka koskee kyseessä olevaa asianomaista osapuolta koskevia erityiskysymyksiä. Kuten edellä 133 kohdassa todettiin, tällä tavoin kantajalle toimitettiin esimerkiksi sille osoitetussa lopullisessa ilmoitusasiakirjassa laskelmat, jotka koskevat vientihintoja tuotelajeittain. Tällaiset tiedot esiintyvät ainoastaan kantajalle toimitetuissa lopullisissa tiedoissa, koska ne koskevat yksinomaan sen yksilöllisen polkumyyntimarginaalin laskemista, eivätkä erityisesti muille otokseen kuuluneille vientiä harjoittaville kiinalaistuottajille toimitetuissa lopullisissa tiedoissa; näiden yksilöllinen polkumyyntimarginaali laskettiin niiden omien vientihintojen perusteella.

169 Perusasetuksen 20 artiklan 2 ja 4 kohtaa on lisäksi tarkasteltava huomioiden edellä 93 kohdassa mieleen palautettu oikeuskäytäntö, jonka mukaan polkumyynnin vastaisen menettelyn osapuolten on toimittava niin, että toimielimet voivat arvioida ongelmia, jotka niille voivat aiheutua siitä, että niille toimitetuista tiedoista puuttuu jokin osatekijä. Tällainen osapuoli ei sitä suuremmalla syyllä voi vedota unionin tuomioistuimissa siihen, ettei sille ole toimitettu tietoja, jos riidanalaisen polkumyynnin vastaisen asetuksen antamiseen johtaneen tutkimusmenettelyn aikana se ei ole esittänyt toimielimille ensimmäistäkään pyyntöä näistä nimenomaisista tiedoista.

170 Ei näin ollen voida kieltäytyä ilmaisemasta asianomaiselle osapuolelle tietoja, jotka liittyvät perusasetuksen 20 artiklan 2 ja 4 kohdassa tarkoitettuihin tietoihin, yksinomaan sillä perusteella, että muilla asianomaisilla osapuolilla olisi myös oikeus saada tutustua niihin, jos viimeksi mainitut eivät ole esittäneet tätä koskevaa pyyntöä. Edellä esitetystä ilmenee joka tapauksessa, että komission on arvioitava asianomaisen osapuolen esittämiä pyyntöjä saada tutustua luottamuksellisiin tietoihin kyseisen osapuolen erityinen tilanne huomioiden niiden muiden asianomaisten osapuolten tilanteesta riippumatta, joille kyseiset tiedot olisivat hyödyllisiä niiden puolustautumisoikeuksien käyttämiseksi.

171 Tulkinta, joka ei ole edellä 160–170 kohdassa esitetyn tulkinnan mukainen, johtaisi polkumyynnin vastaisen menettelyn osapuolten käytettävissä olevia tietoja koskevan periaatteen rajoittamiseen, mikä ei olisi niiden vaatimusten mukaista, jotka edellä 92 kohdassa mieleen palautetun oikeuskäytännön mukaan perustuvat asianomaisten osapuolten puolustautumisoikeuksisen kunnioittamiseen ja joita on sovellettava tutkimuksissa, jotka voivat vaikuttaa näihin suoraan ja erikseen ja aiheuttaa näille haitallisia seurauksia. Käsiteltävänä olevan tapauksen kaltaisissa tapauksissa tällainen tulkinta merkitsisi erityisesti sellaisten tietojen järjestelmällistä epäämistä vientiä harjoittavalta tuottajalta, jotka koskevat normaaliarvoa ja joita on käytetty sen polkumyyntimarginaalin määrittämisen perustana, yksinomaan siksi, että kyseisiä tietoja käytetään niin ikään määritettäessä muiden vientiä harjoittavien tuottajien

polkumyyntimarginaalia. Se johtaisi myös siihen, että kyseiseltä vientiä harjoittavalta tuottajalta evättäisiin useimmissa tapauksissa tiedot, joilla voi olla huomattavaa merkitystä sen puolustautumisoikeuksien kannalta, kun otetaan huomioon normaaliarvon laskelman vaikutus polkumyyntimarginaalin määrittämiseen.

172 On lisäksi kiistatonta, että komissio toimitti kyseessä olevassa tutkimusmenettelyssä unionin tuottajalle tiedon, jonka China Chamber of Commerce of Metals, Minerals & Chemicals Importers & Exporters (CCCMC) oli toimittanut komissiolle luottamuksellisesti, viimeksi mainitun erityisluvalla. Neuvoston argumentti, jonka mukaan kyseinen tieto ei ollut luonteeltaan luottamuksellinen edellä mainitulle tuottajalle, koska sen sisältö koski kyseisen tuottajan yhtiötä ja siitä oli hyötyä sen etujen puolustamiseksi, vahvistaa kyseisen esimerkin merkityksen. Kyseinen esimerkki nimittäin tukee edellä 160–170 kohdassa esitettyä tulkintaa, jonka mukaan ei voida sulkea pois sitä, että luottamuksellinen tieto voidaan ilmaista erityisesti asianomaiselle osapuolelle sen toimittaneen henkilön erityisluvalla, jos luottamuksellisuudella suojattujen etujen ja asianomaisen henkilön puolustautumisoikeuksien vertailun jälkeen komissio katsoo, että sen on ilmaistava kyseinen tieto.

173 Käsiteltävässä asiassa on todettava edellä 159–172 kohdassa mainituista syistä, että komission mainitsema seikka, jonka mukaan asianomaisia normaaliarvon laskelmia ei käytetty yksinomaan kantajan polkumyyntimarginaalin määrittämiseen vaan myös muiden otokseen kuuluneiden vientiä harjoittavien kiinalaistuottajien polkumyyntimarginaalin määrittämiseen, ei voi yksinään oikeuttaa sitä, ettei kyseisiä tietoja ilmaistu.

174 Tällainen peruste merkitsee nimittäin todellisuudessa sitä, että kantajan puolustautumisoikeuksien käyttämisen katsotaan riippuvan muiden otokseen kuuluneiden vientiä harjoittavien kiinalaistuottajien puolustautumisoikeuksien käyttämisestä, mikä – kuten ilmenee edellä 171 kohdasta – merkitsee kyseisten puolustautumisoikeuksien rajoittamista sekä perusasetuksen 19 ja 20 artiklan sanamuodon että niiden tavoitteiden vastaisesti.

175 Tätä tulkintaa tukee neuvoston esittämä argumentti, jonka mukaan normaaliarvon laskelmien ilmaiseminen yksinomaan kantajalle eikä muille otokseen kuuluneille vientiä harjoittaville kiinalaistuottajille merkitsisi perusasetuksen 19 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun merkittävän kilpailuedun myöntämistä kantajalle edellä mainittuihin kiinalaistuottajiin nähden. Kyseisellä argumentilla nimittäin väitetään, että toimielimet voivat perusasetuksen 19 artiklan 1 kohdan nojalla kieltäytyä ilmaisemasta asianomaiselle osapuolelle tietoja yksinomaan sillä perusteella, että ensin mainitun kilpailijoita olevat muut asianomaiset osapuolet, jotka tarvitsisivat kyseisiä tietoja puolustuksensa varmistamiseksi, eivät voi tutustua niihin. Komissio voisi näin ollen kieltäytyä tiedon ilmaisemisesta jopa tilanteessa, jossa sen käytettävissä olevista seikoista ei ilmenisi, että kyseinen tieto voisi antaa sellaisen merkittävän edun asianomaiselle osapuolelle, joka voisi vaikuttaa kilpailuun kyseisten tietojen kohteena olevilla markkinoilla, jotka käsiteltävässä asiassa ovat Intian markkinat. Se voisi edelleen vedota asianomaisen osapuolen unionin markkinoilla saamaan kilpailuetuun sellaisiin muihin vientiä harjoittaviin tuottajiin nähden, jotka tarvitsevat kyseistä tietoa puolustuksensa varmistamiseksi. Kyseinen argumentti vahvistaa siis sen, että toimielimet tulkitsevat perusasetusta siten, että asianomaisten osapuolten puolustautumisoikeuksia voidaan lähtökohtaisesti rajoittaa sen mukaan, mitä mahdollisuuksia muilla asianomaisilla osapuolilla on puolustautumisoikeuksiensa käyttämiseen, ja edellä 171 ja 174 kohdassa esitetyistä syistä tällaista tulkintaa ei voida hyväksyä.

176 On toisaalta todettava, että polkumyyntitulli toki määrättiin kyseisille vientiä harjoittaville tuottajille – samoin kuin kantajalle – yksilöllisesti määritetyn polkumyyntimarginaalin perusteella perusasetuksen 2 artiklan 11 kohdan mukaisesti. Kuten komissio totesi 21.3.2013 päivätyssä sähköpostissaan, normaaliarvon laskelmia koskevat tiedot, jotka laadittiin vertailumaan tuottajan toimittamien tietojen perusteella, koskevat kaikkia kyseisiä vientiä harjoittavia tuottajia. Kuten toimielimet vahvistivat suullisessa käsittelyssä, toisin kuin kantaja, muut otokseen kuuluneet vientiä harjoittavat

kiinalaistuottajat eivät kuitenkaan esittäneet pyyntöä siitä, että kyseiset laskelmat ilmaistaisiin niille. Kuten edellä 169 ja 170 kohdasta ilmenee, viimeksi mainittujen oikeutta saada tutustua kyseisiin laskemiin ei näin ollen voida missään tapauksessa esittää kantajaa vastaan.

177 On lisäksi todettava, että – kuten kantaja väittää – sillä, että vertailumaan tuottaja antoi kantajalle luvan saada tutustua kyseisen tuottajan tietoihin, joihin normaaliarvon laskelmat perustuvat, muutetaan objektiivisesti sen tilannetta kyseisten laskelmien luottamuksellisuuden osalta verrattuna muiden otokseen kuuluneiden vientiä harjoittavien kiinalaistuottajien tilanteeseen.

178 On nimittäin kiistatonta, että toisin kuin kantaja, muut otokseen kuuluneet vientiä harjoittavat kiinalaistuottajat eivät saaneet vertailumaan tuottajalta lupaa saada tutustua tämän komissiolle toimittamiin tietoihin normaaliarvon laskemiseksi. Perusasetuksen 19 artiklan 5 kohdan sanamuodosta kuitenkin ilmenee, että ilman tällaista lupaa toimielimet eivät saa ilmaista tietoa, jonka luottamuksellista käsittelyä sen toimittanut henkilö on pyytänyt. Kuten edellä 164–168 kohdassa todettiin, perusasetuksen 19 artiklan 1 kohdan ja 20 artiklan 4 kohdan sanamuodosta – oikeuskäytäntö huomioiden tulkittuna – sen sijaan ilmenee, että jopa tilanteessa, jossa on kyse luottamuksellisesta tiedosta, joka kuuluu erityisesti liikesalaisuuden piiriin, toimielimillä on tiettyä harkintavaltaa, mikä merkitsee erityisesti kyseisellä luottamuksellisuudella suojattujen etujen ja kyseisen tiedon ilmaisemista pyytävien asianomaisten osapuolten puolustautumisoikeuksien vertailua. Toisin kuin kantaja väittää, vertailumaan tuottajan lupa ei toki antanut sille automaattisesti oikeutta tutustua kaikkiin sen pyytämiin tietoihin. On kuitenkin niin, että toisin kuin muilla otokseen kuuluneilla vientiä harjoittavilla kiinalaistuottajilla kantajalla oli kyseisen luvan vuoksi ainakin oikeus siihen, että se, oliko sen pyyntö perusteltu, tutkittiin vertailemalla sen puolustautumisoikeuksia pyydettyjen tietojen luottamuksellisuudella suojattuihin etuihin.

179 Toimielinten esittämillä argumenteilla, joilla pyritään kiistämään edellä mainitun luvan ulottuvuus, ei voida asettaa tätä päätelmää kyseenalaiseksi.

180 Ensinnäkin se, että vertailumaan tuottajan lupa koski määritelmällisesti sen komissiolle toimittamia tietoja eikä näiden tietojen perusteella laadittuja normaaliarvon laskelmia, on nimittäin merkityksetöntä. Kuten kantaja itse vastauksessaan totesi, normaaliarvon laskelmien luottamuksellisuuden säilyttäminen tutkimusmenettelyn aikana perustuu nimittäin vertailumaan tuottajan toimittamien taustatietojen luottamuksellisuuteen. Komissio ei näin ollen tehnyt 18.–21.3.2013 tapahtuneen sähköpostien vaihdon yhteydessä mitään eroa kyseisten laskelmien luottamuksellisuuden ja taustatietojen luottamuksellisuuden välillä hylätäkseen kantajan pyynnön kyseisten laskelmien ilmaisemisesta (edellä 38 ja 138 kohta). Jopa lopullisten tietojen toimittamisvaiheessa komissio oli lisäksi nimenomaan todennut, että se oli kätkenyt normaaliarvon laskelmat, koska sen oli suojattava vertailumaan tuottajan toimittamien tietojen luottamuksellisuutta (ks. edellä 133 kohta).

181 Seuraavaksi on todettava, että toimielinten argumentti, jonka mukaan henkilön, joka on toimittanut tiedot luottamuksellisesti, antama perusasetuksen 19 artiklan 5 kohdassa tarkoitettu lupa ei voi ulottua luonteeltaan luottamuksellisiin tietoihin, on myös hylättävä. Kuten edellä 139–143 kohdasta ilmenee, tämä tulkinta vertailumaan tuottajan luvan ulottuvuudesta ei nimittäin perustu siihen samaan lähtökohtaan, jota komissio oli puoltanut sähköpostien vaihdon 18.–21.3.2013 yhteydessä, ja on itse asiassa ristiriidassa viimeksi mainitun kanssa. Toimielimet pyytävät siten tällä argumentilla unionin yleistä tuomioistuinta korvaamaan komission tutkimusmenettelyn yhteydessä puoltaman tulkinnan niiden tulkinnalla, eikä unionin yleinen tuomioistuin voi edellä 150 ja 151 kohdassa esitetyistä syistä suostua tällaiseen pyyntöön.

182 On todettava, että vaikka komissio olisi katsonut tutkimusmenettelyvaiheessa, että vertailumaan tuottajan lupa ei ulottunut luonteeltaan luottamuksellisiin tietoihin, tällaista kantaa ei voida hyväksyä.

183 Perusasetuksen 19 artiklan 5 kohdan sanamuodosta nimittäin ilmenee yhtäältä, että kyseisessä säännöksessä tarkoitettu lupa koskee kaikkia tietoja, joiden osalta esitetään luottamuksellista käsittelyä koskeva pyyntö, eikä yksinomaan tietoja, joiden osalta tällaista käsittelyä pidetään perusteltuna ja joita perusasetuksen 19 artiklan 1 kohta koskee.

184 Tämä tulkinta saa tukea siitä, että perusasetuksen 19 artiklan 3 kohdan nojalla ainoa päätelmä, jonka viranomaiset voivat oma-aloitteisesti tehdä siitä, ettei luottamuksellista käsittelyä koskeva pyyntö, josta asianomainen henkilö ei halua luopua, ole perusteltu, on olla käyttämättä kyseisiä tietoja. Näin ollen jopa tässä tilanteessa se, ettei asianomainen henkilö ole antanut lupaa, estää kyseisten tietojen ilmaisemisen.

185 Toimielinten tulkinnasta poiketen perusasetuksen 19 artiklan 5 kohdassa tarkoitetun luvan soveltamisala on siis todellisuudessa laajempi eikä suppeampi kuin perusasetuksen 19 artiklan 1 kohdan soveltamisala.

186 Perusasetuksen 19 artiklan 1 kohdassa tehdyllä erolla luonteeltaan luottamuksellisten tietojen ryhmän ja ne toimittaneen henkilön nimenomaisesta pyynnöstä luottamuksellisten tietojen ryhmän välillä ei toisaalta voi olla toimielinten sille antamaa ulottuvuutta. Sitä toki voidaan tulkita siten, että sillä sallitaan toimivaltaisten viranomaisten suojata ensin mainittua ryhmää jopa tilanteessa, jossa tätä koskevaa nimenomaista pyyntöä ei ole tehty. Kyseinen luonteeltaan luottamuksellisten tietojen ryhmä voi kuitenkin sisältää myös tietoja, joiden osalta ne toimittanut henkilö on lisäksi esittänyt luottamuksellista käsittelyä koskevan nimenomaisen pyynnön.

187 On totta, että kun otetaan erityisesti huomioon liikesalaisuuksien erityinen suoja, joka palautettiin mieleen edellä 165 kohdassa, luonteeltaan luottamuksellisten tietojen luottamuksellisuus riippuu lähinnä objektiivisesta arvioinnista, jonka toimivaltainen viranomainen tästä seikasta tekee, joten ratkaisevaa ei voi olla se, että pyyntö kyseisten tietojen luottamuksellisesta käsittelystä on tehty. Tästä ei kuitenkaan voida kääntäen päätellä, ettei kyseiset tiedot toimittaneen henkilön luvalla olisi merkitystä toimivaltaisen viranomaisen päätökseen ilmaista tai olla ilmaisematta tietoja. Edellä 164–168 kohdasta nimittäin ilmenee, ettei tällaisten luonteeltaan luottamuksellisten tietojen ilmaisemista voida tietyissä tapauksissa sulkea pois. Tässä tilanteessa sillä, että kyseiset tiedot toimittanut henkilö on antanut luvan niiden ilmaisemiseen, on väistämättä merkitystä, koska – kuten edellä 178 kohdassa esitettiin – perusasetuksen 19 artiklan 5 kohdan sanamuodosta ilmenee, että toimielimillä on lupa välittää asianomainen tieto yksinomaan siinä tapauksessa, että tällainen lupa on annettu.

188 Kyseinen tulkinta saa tukea polkumyynnin vastaisen sopimuksen 6.5 artiklan sanamuodosta, joka lähinnä toistetaan perusasetuksen 19 artiklassa, jonka mukaan tutkimusta tekeville viranomaisille luottamukselliset tiedot luovuttaneen henkilön lupa koskee sekä luonteeltaan luottamuksellisten tietojen ryhmää että tietojen, jotka ”tutkimuksen kohteena olevat osapuolet ovat toimittaneet luottamuksellisina”, ryhmää. Tästä on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan WTO:n sääntöjä täytäntöönpantaessa unionin tekemien kansainvälisten sopimusten ensisijaisuus unionin johdetun oikeuden säännöksiin nähden edellyttää sitä, että viimeksi mainittuja on mahdollisuuksien mukaan tulkittava kyseisten sopimusten mukaisesti (ks. tuomio X ja X BV, C-319/10 ja C-320/10, EU:C:2011:720, 44 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Kyseistä oikeuskäytäntöä sovelletaan erityisesti polkumyynnin vastaisella alalla, kun on vahvistettu, että perusasetuksen asianomaisella säännöksellä on erityisesti tarkoitus panna täytäntöön polkumyynnin vastaisen sopimuksen puitteissa hyväksytty erityinen velvoite (ks. vastaavasti edellä 163 kohdassa mainittu tuomio Nakajima v. neuvosto, C-69/89, EU:C:1991:186, 29–31 kohta ja tuomio 9.1.2003, Petrotub ja Republica v. neuvosto, C-76/00 P, Kok., EU:C:2003:4, 55–57 kohta).

189 Toisin kuin neuvosto väitti suullisessa käsittelyssä, kun on kyse perusasetuksen 19 artiklan tulkinnasta polkumyynnin vastaisen sopimuksen 6.5 artiklan säännökset huomioiden, kyseisen oikeuskäytännön soveltamista ei aseteta kyseenalaiseksi 16.7.2015 annetulla tuomiolla komissio v. Rusal Armenal (C-21/14 P, Kok., EU:C:2015:494). Kyseisen tuomion 47–53 kohdasta nimittäin ilmenee, että unionin

tuomioistuin tyytyi siinä toteamaan, että perusasetuksen 2 artiklan 7 kohta on osoitus unionin lainsäätäjän lainsäädäntövallan käyttämisestä, koska se valitsi unionin oikeusjärjestyksessä noudatettavan omanlaisen lähestymistavan, ja että unionin lainsäätäjän aikomusta panna kyseinen säännös antamalla täytäntöön polkumyynnin vastaisen sopimuksen 2 artiklaan sisältyvät erityiset velvoitteet ei voitu osoittaa (em. tuomio komissio v. Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, 47–53 kohta). Unionin tuomioistuin ei puolestaan lausunut kyseisessä tuomiossa siitä, onko perusasetuksen 19 artikla osoitus halusta hyväksyä unionin oikeusjärjestykselle ominainen lähestymistapa, joka poikkeaa polkumyynnin vastaisessa sopimuksessa hyväksytystä lähestymistavasta.

190 Perusasetuksen 19 artiklan 1 ja 5 kohdan sanamuodosta, jossa toistetaan polkumyynnin vastaisen sopimuksen 6.5 artiklan sanamuoto, kuitenkin ilmenee, että unionin lainsäätäjä ilmaisi siinä aikomuksensa panna täytäntöön erityiset velvoitteet, jotka perustuvat polkumyynnin vastaisen sopimuksen kyseiseen määräykseen. Se, että unionin lainsäätäjä valitsi polkumyynnin vastaisen sopimuksen 6.5 artiklan rakenteesta poikkeavan rakenteen ottamalla muun muassa kyseisen artiklan kaksi osaa perusasetuksen 19 artiklan kahteen eri kohtaan, ei itsessään voi osoittaa unionin lainsäätäjän aikomusta hyväksyä unionin oikeusjärjestykselle omanlainen lähestymistapa, joka poikkeaa polkumyynnin vastaisen sopimuksen lähestymistavasta. Kyseinen valinta kuuluu nimittäin harkintavaltaan, joka unionin lainsäätäjällä on polkumyynnin vastaisen sopimuksen 6.5 artiklaan perustuvien velvoitteiden täytäntöönpanemiseksi, joten se ei voi olla esteenä sille, että perusasetuksen 19 artiklan 1 ja 5 kohtaa tulkitaan polkumyynnin vastaisen sopimuksen kyseinen määräys huomioiden.

191 Lopuksi on todettava, että luvalle annettavasta tulkinnasta riippumatta toimielinten argumenttia, jonka mukaan vertailumaan tuottajan kantajalle antama lupa ei ole edellä 158 kohdassa mieleen palautetussa oikeuskäytännössä tarkoitettu objektiivinen kriteeri vaan asianomaiselta osapuolelta peräisin oleva subjektiivinen kriteeri, minkä vuoksi yhdenvertaisesta kohtelusta poikkeaminen ei pelkästään sen perustella ole perusteltua, ei myöskään voida hyväksyä. Kyseisellä argumentilla nimittäin väitetään todellisuudessa yhtäältä, että vertailumaan tuottajan antamalla luvalla ei voida muuttaa sen toimittamien tietojen objektiivisesti luottamuksellista luonnetta, joka perustuu siihen, että ne ovat liikesalaisuuksia, mitä ei edellä 180–190 kohdassa esitetyistä syistä voida hyväksyä.

192 Toisaalta ja joka tapauksessa on todettava, että vaikka toimielimet pyrkisivät kyseisellä argumentilla väittämään, että vertailumaan tuottaja ei antanut kyseistä lupaa sen jälkeen, kun se oli arvioinut objektiivisesti sitä, olivatko asianomaiset tiedot luottamuksellisia kantajaan nähden, vaan sen subjektiivisen suhteen perusteella, joka sillä kantajaan kauppakumppanina oli, se olisi hylättävä perusteettomana. Kuten perusasetuksen 19 artiklan 5 kohdan sanamuodosta ilmenee, luottamukselliset tiedot toimittaneen henkilön antaman luvan, jota kyseinen säännös koskee, syillä ei ole merkitystä kyseisen luvan ulottuvuuteen. Kuten edellä 178 kohdassa todettiin, kyseisessä säännöksessä nimittäin velvoitetaan toimielimet kieltäytymään edellä mainittujen tietojen ilmaisemisesta, kun lupaa ei ole annettu, olosuhteista riippumatta. Tämän luvan ainoa erityisehto, josta kyseisessä säännöksessä säädetään, on se, että se on nimenomainen eli eksplisiittinen. Jos vertailumaan tuottaja antoi käsiteltävässä asiassa kantajalle luvan tutustua komissiolle toimittamiinsa tietoihin, koska kyseinen tuottaja oli kantajayrityksen kauppakumppani, tämä seikka ei näin ollen voi estää sitä, että luvan katsotaan asettaneen kantajan objektiivisesti tarkasteltuna eri tilanteeseen kuin muut otokseen kuuluneet vientiä harjoittavat kiinalaistuottajat. Toisin kuin neuvosto väittää, kantajaa ei näin ollen voida moittia siitä, että se halusi asettaa kyseenalaiseksi väitetyn ”systeemisen tasapainon”, joka perusasetuksella väitetään otetun käyttöön, koska se vetoaa vertailumaan tuottajan sille yksinomaan näiden kauppakumppanuussuhteen perusteella antamaan lupaan saada tutustua luottamuksellisiin tietoihin.

193 Kaikesta edellä esitetystä seuraa näin ollen, että komissio tukeutui virheellisesti perusteeseen, joka koskee tarvetta noudattaa yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, hylätäkseen kantajan pyynnön ilmaista tälle normaaliarvon laskelmat. On näin ollen todettava, että kun komissio antoi kyseisen päätöksen, se loukkasi kantajan puolustautumisoikeuksia. Kuten edellä 136 kohdassa todettiin, on nimittäin kiistatonta, että kyseiset laskelmat olivat käsiteltävässä asiassa perusasetuksen 20 artiklan 2 kohdassa

tarkoitettuja olennaisia huomioita, jotka voitiin toimittaa tälle, jotta tämä kykenisi antamaan hyödyllisesti tiedoksi kantansa niistä ennen lopullisten toimenpiteiden toteuttamista. Sen perusteen virheellisyys, johon komissio tukeutui evätäkseen kantajalta oikeuden saada tutustua kyseisiin laskelmiin, on näin ollen itsessään kyseisten oikeuksien loukkaus, jota ei edellä 150 ja 151 kohdassa mainituista syistä voida korjata muilla sen kaltaisilla hylkäämisperusteilla, joihin toimielimet vetosivat tämän kanteen yhteydessä.

194 Viidenneksi ja edellä 81 kohdassa mieleen palautetun oikeuskäytännön mukaisesti on kuitenkin selvitettävä, oliko olemassa mahdollisuus siitä – kuten kantaja väittää –, että edellä 193 kohdassa mainitun sääntöjenvastaisuuden vuoksi hallinnollisen menettelyn lopputulos olisi voinut olla toisenlainen, jolloin se olisi vaikuttanut konkreettisesti kantajan puolustautumisoikeuksiin. Tämän osalta on muistutettava, että kantajan velvollisuutena ei ole osoittaa, että toimielinten päätös olisi ollut toisenlainen, vaan ainoastaan se, että tämä mahdollisuus ei ole täysin poissuljettu siitä syystä, että se olisi kyennyt varmistamaan puolustuksensa paremmin ilman todettua menettelyllistä sääntöjenvastaisuutta (edellä 62 kohdassa mainittu tuomio Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. neuvosto, C-141/08 P EU:C:2009:598, 81 ja 94 kohta ja edellä 81 kohdassa mainittu tuomio neuvosto ja komissio v. Interpipe Niko Tube ja Interpipe NRTP, C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2012:78, 78 ja 79 kohta).

195 Käsiteltävässä asiassa kantaja väittää tästä, että ilman edellä 193 kohdassa mainittua sääntöjenvastaisuutta menettelyn lopputulos olisi voinut olla toisenlainen, koska se olisi analysoinut normaaliarvon määrittämisiä yksityiskohtaisesti ja esittänyt huomautuksia laskelmista. Se olisi mielestään saattanut niin ikään havaita virheitä ja tuoda esiin muita oikaisuja kuin ne, joihin vedottiin.

196 Aluksi on tutkittava, oliko komission velvollisuutena joka tapauksessa hylätä kantajan pyyntö, joka koski normaaliarvon laskelmien ilmaisemista, jostakin niistä syistä, joihin toimielimet tämän kanteen yhteydessä vetosivat ja jotka esitettiin edellä 142 ja 143 kohdassa. Kuten unionin tuomioistuin on jo katsonut, mahdollisuus siitä, että tutkimusmenettelyn lopputulos olisi toisenlainen ilman edellä 193 kohdassa todetun kaltaista sääntöjenvastaisuutta, on suljettava pois tilanteessa, jossa perusasetuksen sovellettavissa säännöksissä joka tapauksessa kielletään komissiota hyväksymästä kantajan pyyntöä (ks. vastaavasti ja analogisesti edellä 62 kohdassa mainittu tuomio Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. neuvosto, C-141/08 P EU:C:2009:598, 109 kohta). On toisin sanoen selvitettävä, onko niin, että yhdenvertaista kohtelua koskevan perusteen, johon komissio tukeutui käsiteltävässä asiassa, virheellisyydestä huolimatta komissiolla ei missään tapauksessa ollut minkäänlaista harkintavaltaa hyväksyä normaaliarvon laskelmien ilmaisemista koskevaa kantajan pyyntöä joko siksi, että kyseiset laskelmat ovat luonteeltaan perusasetuksen 19 artiklan 5 kohdassa tarkoitettu sisäinen asiakirja, tai siksi, että ne ovat saman artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla luonteeltaan luottamuksellisia.

197 On kuitenkin todettava, ettei tilanne ole tämä käsiteltävässä asiassa.

198 On yhtäältä todettava, että perusasetuksen 19 artiklan 5 kohdan mukaan toimielimet voivat toimittaa sisäisiä asiakirjoja, kun niiden ilmaisemisesta säädetään nimenomaisesti kyseisessä asetuksessa. Kun otetaan erityisesti huomioon luottamuksellisuuden ja asianomaisten osapuolten tiedonsaantioikeuden vaatimusten yhteensovittamisen tavoite, joka ilmenee edellä 94 kohdassa mieleen palautetusta oikeuskäytännöstä, on katsottava, että sisäisten asiakirjojen ilmaisemisesta säädetään nimenomaisesti perusasetuksessa kyseisessä säännöksessä tarkoitetulla tavalla, kun kyseiset asiakirjat sisältävät perusasetuksen 20 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja olennaisia huomioita. Kuten edellä 136 kohdassa todettiin, käsiteltävässä asiassa on kiistatonta, että normaaliarvon laskelmat olivat perusasetuksen 20 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja olennaisia huomioita, jotka voitiin ilmaista kantajalle. On myös kiistatonta, että – kuten toimielimet suullisessa käsittelyssä myönsivät – jos normaaliarvon laskelmat olisivat perustuneet kantajan kotimarkkinamyyntihintoihin tilanteessa, jossa sille olisi myönnetty markkinatalouskohtelu, komissio olisi voinut ilmaista sille kyseiset laskelmat. Jos perusasetuksen

19 artiklan 5 kohdassa tarkoitettu kyseisten laskelmien sisäiseksi asiakirjaksi luokittelu on oikeudellisesti asianmukainen, sen seurauksena ei näin ollen voi missään tapauksessa olla käsiteltävässä asiassa se, että komission velvollisuutena oli olla ilmaisematta normaaliarvon laskelmia kantajalle.

199 Kuten edellä 164 ja 165 kohdassa esitettiin, perusasetuksen 19 artiklan nimenomaisista säännöksistä, joiden tarkoituksena on polkumyynnin vastaisessa tutkimuksessa käytettyjen tietojen luottamuksellisuudella suojattujen etujen turvaaminen, tai oikeuskäytännöstä ei toisaalta ilmene, että liikesalaisuuksiin kuuluvien tietojen suojaaminen edellyttää sitä, että suljetaan lähtökohtaisesti pois näiden tietojen kaikenlainen ilmaiseminen asianomaisille osapuolille olosuhteista riippumatta. On erityisesti arvioitava asianomaisen osapuolen erityistilannetta kyseisten tietojen osalta ja muun muassa asianomaisen osapuolen asemaa tarkastelun kohteena olevilla markkinoilla verrattuna asemaan, joka kyseiset tiedot toimittaneella henkilöllä näillä markkinoilla on. Liikesalaisuuksien suojalla turvattuja etuja on lisäksi verrattava asianomaisten osapuolten puolustautumisoikeuksiin.

200 Käsiteltävässä asiassa yksinomaan se, että vertailumaan tuottajan toimittamat tiedot kuuluvat liikesalaisuuksiin, ei näin ollen voi itsessään riittää siihen, että katsottaisiin, että komission velvollisuutena oli joka tapauksessa hylätä kantajan pyyntö normaaliarvon laskelmien ilmaisemisesta. On ilmeistä, ettei kyseistä päätelmää voida asettaa kyseenalaiseksi toimielinten argumentilla, jonka mukaan silloin, kun komissio hylkäsi pyynnön normaaliarvon laskelmien ilmaisemisesta, se ei tiennyt, miten paljon tietoja vertailumaan tuottaja itse oli ilmaissut kantajalle. On nimittäin riittävää todeta tästä, että – kuten myös kantaja korosti suullisessa käsittelyssä – vertailumaan tuottaja oli todennut 18.3.2013 päivätyssä kirjeessään (ks. edellä 35 kohta), että se toimittaisi itse kantajalle tiedot, jotka se salli komission ilmaisevan kantajalle. Mikään ei näin ollen estänyt sitä, että komissio olisi pyytänyt kyseisestä päivästä lähtien kantajaa toimittamaan sille asiakirjat, jotka vertailumaan tuottaja oli sille toimittanut, voidakseen selvittää, mitä tietoja kantajalla kyseisenä ajankohtana oli.

201 Edelleen alustavasti on niin ikään hylättävä neuvoston argumentti, jonka mukaan tilanteessa, jossa kantaja ei ole pyytänyt, että kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja tarkistaisi komission tiedot ja sen suorittamat laskelmat, se ei ole osoittanut, että menettelyn lopputulos olisi voinut olla toisenlainen.

202 Tästä on todettava, että edellä 37 kohdassa mainitun päätöksen 2012/199 15 artiklassa säädetään, että kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja voi asianomaisen osapuolen pyynnöstä tarkastella tietoja, jotka ovat luonteeltaan luottamuksellisia, joista ei voida tehdä tiivistelmää ja jotka eivät ole kyseisen osapuolen saatavilla, jotta voitaisiin tarkistaa, miten tutkimuksesta vastaavat komission yksiköt ovat käyttäneet kyseisiä tietoja. Kyseisessä säännöksessä täsmennetään lisäksi, että kuulemismenettelystä vastaava neuvonantaja ilmoittaa pyynnön esittäneelle asianomaiselle osapuolelle käsityksensä siitä, ovatko tiedot, jotka eivät ole osapuolen saatavilla, kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan käsityksen mukaan merkityksellisiä osapuolen etujen puolustamisen kannalta ja ovatko tutkimuksesta vastaavat yksiköt käyttäneet näitä tietoja asianmukaisesti niiden tosiseikkojen ja näkemysten osalta, joihin ne ovat perustaneet päätelmänsä.

203 Se, ettei kantaja turvautunut kuulemismenettelystä vastaavaan neuvonantajaan, jotta tämä suorittaisi päätöksen 2012/199 15 artiklassa säädetyn tarkistuksen, on käsiteltävässä asiassa merkityksetöntä. Kuten edellä 202 kohdassa mieleen palautettu kyseisen säännöksen sisältö osoittaa, säännös koskee yksinomaan tietoja, jotka ovat luonteeltaan luottamuksellisia kuulemismenettelystä vastaavaan neuvonantajaan turvautuneeseen asianomaiseen osapuoleen nähden ja joihin tällä ei tämän vuoksi ole oikeutta saada tutustua. Kuten edellä 193 kohdassa pääteltiin, komissio ei turvautunut ensimmäiseenkään pätevään perusteeseen oikeuttaakseen normaaliarvon laskelmien luottamuksellisuuden kantajan osalta. Tässä tilanteessa viimeksi mainittua ei voida moittia siitä, ettei se pyytänyt kuulemismenettelystä vastaavaa neuvonantajaa tarkistamaan kyseisiä laskelmia.

204 Kun otetaan huomioon tietotaso, joka kantajalla oli 21.3.2013, jolloin sen pyyntö normaaliarvon laskelmien ilmaisemisesta hylättiin, on seuraavaksi tutkittava, olisiko oikeus saada tutustua kyseisiin laskelmiin mahdollistanut sen, että se olisi voinut esittää lisähuomautuksia erityisesti yksilöimällä virheet tai ehdottamalla uusia oikaisuja siten, että menettelyn lopputulos olisi voinut olla toisenlainen, kuten se väittää.

205 Kuten edellä 26, 27 ja 32–34 kohdasta ilmenee, komission ilmaisemat tiedot tutkimusmenettelyn aikana sisältävät varsin täsmällisiä viitteitä normaaliarvon määrittämiseksi käytetystä tavasta sekä tiedoista – tuotelajeittain –, jotka koskevat kantajan vientimyyntiä ja joita vertailtiin normaaliarvon laskelmiin. Kuten edellä 35 kohdassa mainittiin, vertailumaan tuottaja toimitti lisäksi kantajalle komissiolle lähettämiään sisäisiä tietoja – ja erityisesti kirjanpitotietoja ja yksityiskohtaisia tietoja hinnoista Intian markkinoilla –, joihin komissio tukeutui normaaliarvon laskemiseksi.

206 Edellä mainittujen seikkojen perusteella ja huomioiden lisäksi taloudellisen ja kirjanpitoalan tietämyksen, joka kantajan kaltaisella yrityksellä tavanomaisesti on, se kykeni lähtökohtaisesti suorittamaan omat laskelmansa normaaliarvon osalta ja vertailemaan lopputulosta siihen, johon kyseinen toimielin oli päätynyt samojen tietojen perusteella. Sikäli kuin komission tuotelajeittain suorittamat laskelmat vientimyynnin osalta oli toimitettu kantajalle lopullisessa ilmoitusasiakirjassa, tämä kykeni ehdottomasti laatimaan oman laskelmansa polkumyyntimarginaalista tuotelajeittain, minkä se sitä paitsi myönsi suullisessa käsittelyssä.

207 On kuitenkin todettava, että jos kantaja olisi saanut komission suorittamat normaaliarvon laskelmat, on ilmeistä, että se olisi saanut huomattavasti lisätietoa, jonka perusteella se olisi voinut käsiteltävän asian olosuhteet huomioiden esittää asiaankuuluvampia huomautuksia kuin sen jo esittämät.

208 Ensinnäkin on ilmeistä, että se, että asianomaisilla osapuolilla on käytössään komission suorittamat yksityiskohtaiset laskelmat eikä pelkästään näitä laskelmia varten käytetyt tiedot, mahdollistaa yleisesti sen, että ne voivat esittää puolustuksensa kannalta hyödyllisempiä huomautuksia. Ne voivat tällöin selvittää nimenomaisesti tavan, jolla komissio on käyttänyt kyseisiä tietoja, ja vertailla niitä omiin laskelmiinsa, jolloin ne voivat yksilöidä komission mahdolliset virheet, joita ei muuten voitaisi havaita. Toimielinten käytäntö osoittaa lisäksi, että ne katsovat itse, että se, että asianomaisilla osapuolilla on käytössään yksityiskohtaiset laskelmat polkumyyntimarginaalin määrittämisen osalta, mahdollistaa sen, että ne voivat käyttää hyödyllisesti puolustautumisoikeuksiaan. Kuten toimielimet myönsivät suullisessa käsittelyssä vastauksena unionin yleisen tuomioistuimen esittämään kysymykseen, ne ilmoittavat tavanomaisesti vientiä harjoittaville tuottajille normaaliarvon yksityiskohtaiset laskelmat, kun viimeksi mainitut laaditaan kyseisten vientiä harjoittavien tuottajien kotimarkkinamyynnin perusteella. Kuten edellä 205 kohdassa muistutettiin, vaikka komissio kätki kantajan osalta normaaliarvon laskelmat tuotelajeittain luottamuksellisuutta koskevista syistä, se puolestaan toimitti tälle vientihintojen laskelmat tuotelajeittain.

209 Seuraavaksi on todettava, että käsiteltävän asian erityisolosuhteissa se, ettei kantaja saanut tutustua normaaliarvon laskelmiin, saattoi rajoittaa sen mahdollisuutta esittää merkityksellisiä huomautuksia paljon enemmän kuin tilanteessa, jossa kyseiset laskelmat olisivat olleet sen käytettävissä.

210 Kantajalla oli yhtäältä vain hyvin lyhyt määräaika vertailumaan tuottajan tietojen hyödyntämiseen. Kuten edellä 35 kohdassa muistutettiin, viimeksi mainittu nimittäin antoi komissiolle luvan kyseisten tietojen ilmaisemiseen ja toimitti ne samanaikaisesti kantajalle 18.3.2013. Kantaja pyysi lisäksi samana päivänä komissiolta lupaa saada tutustua normaaliarvon laskelmiin. On näin ollen niin, että koska komission asianomaisille osapuolille perusasetuksen 20 artiklan 5 kohdan mukaisesti asettama määräaika huomautusten esittämiseksi päättyi 25.3.2013, kantajalla oli enintään seitsemän päivää aikaa hyödyntää vertailumaan tuottajan tietoja. On ilmeistä, että kantajan oli kyseisessä määräajassa vaikeaa konstruoida uudestaan edes osa normaaliarvon laskelmista, kun otetaan huomioon – kuten se itse korosti suullisessa käsittelyssä – niiden tuotelajien erittäin suuri määrä, jotka oli otettu huomioon polkumyyntimarginaalin määrittämiseksi. Kantajan 25.3.2013 päivättyä ilmoitusasiakirjaa koskevissa

huomautuksissa olevien tietojen, joita ei ole kiistetty, mukaan kyseinen määrä oli nimittäin 1 645 (ks. edellä 40 kohta). Jos kantajalla olisi ollut samassa määräajassa käytettävissään komission suorittamat normaaliarvon laskelmat, se olisi näin ollen kyennyt yksilöimään tiettyjä virheitä tai eroavaisuuksia komission laskelmien ja omien laskelmiensa välillä tai ainakin yksilöimään ne oikea-aikaisesti.

211 Toisaalta on todettava – kuten kantaja lähinnä suullisessa käsittelyssä korosti –, että se, ettei sillä ollut käsiteltävässä asiassa käytettävissään tiettyjä laskentatapaa koskevia tietoja, on merkityksellistä sen arvioimiseksi, olisiko menettelyn lopputulos voinut olla toisenlainen, jos komissio olisi ilmaissut normaaliarvon laskelmat. Kuten edellä 119 ja 120 kohdassa todettiin, kantaja oli nimittäin 18.3.2013 vain yleisellä tasolla tietoinen tuotteiden, joilla ei ole vastaavuutta, normaaliarvon laskemiseksi käytetystä menetelmästä. Se oli kyseisenä päivänä erityisesti tietämätön siitä, mitä viitemarkkinoita ja -hintoja komissio oli käyttänyt laskeakseen tämäntyyppisten tuotteiden normaaliarvoon tehdyn oikaisun, jota näiden tuotelajien ja vastaavien tuotelajien fyysisten ominaispiirteiden erot edellyttivät, markkina-arvon. Kuten edellä 120 kohdassa todettiin, nämä tuotteet, joilla ei ole vastaavuutta, edustavat yhtäältä 83 prosenttia kaikista vientiin myytävistä tuotelajeista, jotka otettiin huomioon polkumyyntimarginaalin laskemiseksi, ja toisaalta yli 40 prosenttia sen kaikesta vientimyynnistä. Jos kantajalla olisi ollut käytettävissään normaaliarvon laskelmat tuotelajeittain, se olisi voinut ainakin esittää huomautuksia tuloksista, joihin kyseinen menetelmä oli johtanut. Kantaja olisi näin ollen voinut tarvittaessa vertailla kyseisiä tuloksia omiin tuloksiinsa, jotka oli saatu eri menetelmää käyttäen. Se olisi voinut tällä tavoin riitauttaa täsmällisemmin komission käyttämän menetelmän ja sillä olisi siis ollut enemmän mahdollisuuksia siihen, että komissio olisi ottanut huomioon sen väitteet, mitä ei käsiteltävässä asiassa tapahtunut.

212 Kuten kantaja itse muistutti suullisessa käsittelyssä, se esitti tutkimusmenettelyssä tiettyjä huomioita käytössään jo olleiden tietojen perusteella, ja tietyt näistä johtivat normaaliarvon laskemiseen käytetyn menetelmän muuttamiseen. Kuten edellä 45 ja 46 kohdassa palautettiin mieleen, toimielimet suostuivat kantajan huomautusten jälkeen yhtäältä laskemaan sen polkumyyntimarginaalia koskevan normaaliarvon vertailumaan tuottajan kotimarkkinamyynnin perusteella eikä muodostamalla tämän normaaliarvon, ja toisaalta ottamaan huomioon tätä polkumyyntimarginaalia varten tuotelajit, joilla ei ole vastaavuutta, ja siis määrittämään normaaliarvon tämäntyyppisiä tuotteita varten. On näin ollen perusteltua olettaa, että jos kantajalla olisi ollut tuotelajeittain hallussaan normaaliarvon laskelmat, jotka olivat – kuten edellä 207–211 kohdassa todettiin – huomattavaa lisätietoa, se olisi yrittänyt mahdollisuuksien mukaan hyödyntää tätä tietoa hyödyllisesti puolustautumisoikeuksiensa käyttämiseksi.

213 Kaikista edellä 207–212 kohdassa esitetyistä syistä ei näin ollen voida sulkea pois sitä, että jos kantajan pyyntö normaaliarvon laskelmien ilmaisemisesta olisi hyväksytty, menettelyn lopputulos olisi voinut olla toisenlainen.

214 Toimielinten esittämillä argumenteilla ei voida saattaa kyseenalaiseksi tätä päätelmää. Ensiksi on todettava, että toimielimet eivät voi tukeutua edellä 62 kohdassa mainitun tuomion Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. neuvosto (C-141/08 P EU:C:2009:598) 81 kohtaan väittääkseen, että kantajan on osoitettava, että menettelyn lopputulos olisi ollut toisenlainen, jos normaaliarvon laskelmat olisivat olleet sen käytettävissä. On nimittäin toki totta, että edellä 62 kohdassa mainitun tuomion Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. neuvosto (C-141/08 P EU:C:2009:598) kyseisessä 81 kohdassa unionin tuomioistuin palautti mieleen periaatteen, jonka mukaan kantajan tehtävänä on osoittaa, että on olemassa mahdollisuus siitä, että sen kritisoiman menettelyllisen sääntöjenvastaisuuden vuoksi hallinnollinen menettely olisi voinut johtaa toisenlaiseen lopputulokseen, joten se vaikutti konkreettisesti kantajan puolustautumisoikeuksiin. Saman tuomion 94 kohdassa unionin tuomioistuin kuitenkin täsmensi kyseisen periaatteen ulottuvuutta toteamalla, että oikeuskäytännön mukaan kyseisen velvollisuuden vaikutuksena ei voi olla se, että kantajan on osoitettava, että komission päätös olisi ollut sisällöltään toisenlainen, vaan ainoastaan se, että tämä mahdollisuus ei ole täysin poissuljettu siitä syystä, että se olisi kyennyt varmistamaan puolustuksensa

paremmin ilman tätä menettelyllistä sääntöjenvastaisuutta (ks. edellä 62 kohdassa mainittu tuomio Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. neuvosto, C-141/08 P EU:C:2009:598, 81–94 kohta).

215 Tässä tilanteessa kantajaa ei voida vaatia osoittamaan käytettävissään olleiden tietojen perusteella, että komissio oli tehnyt virheitä normaaliarvon määrittämisessä, jotta voitaisiin katsoa, että menettelyn lopputulos olisi voinut olla toisenlainen, jos normaaliarvon laskelmat olisi ilmaistu sille.

216 Kun otetaan yhtäältä lisäksi huomioon se, että – kuten edellä 211 kohdassa todettiin – kantaja tiesi vain sangen yleisesti komission käyttämästä menetelmästä, ei nimittäin voida sulkea pois sitä, että tietyt virheet olisi voitu yksilöidä vain analysoimalla normaaliarvon laskelmia tuotelajeittain.

217 Kuten edellä 210 kohdassa todettiin, on toisaalta katsottava, että vaikka kantaja olisi kyennyt yksilöimään kyseiset virheet vertailumaan tuottajan tietojen perusteella, ei ole väistämätöntä, että se olisi voinut yksilöidä ne yhtä nopeasti, mikä saattoi osoittautua ratkaisevaksi sen puolustautumisoikeuksien käyttämisen kannalta, kun otetaan huomioon sen käytössä ollut määräaika.

218 Tämän vuoksi käsiteltävän asian olosuhteissa toimielinten väitettä, jonka mukaan kantaja ei olisi kyennyt tämän kanteen yhteydessä osoittamaan virheitä normaaliarvon määrittämisessä, ei missään tapauksessa voida pitää riittävänä sen poissulkemiseksi kokonaan, että menettelyn lopputulos olisi voinut olla toisenlainen.

219 Samoista syistä ei voida pitää merkityksellisenä sitä neuvoston esittämää seikkaa, jonka mukaan asianomaisilla osapuolilla oli joka tapauksessa vain kymmenen päivää aikaa esittää huomautuksensa lopullisten tietojen toimittamisen jälkeen perusasetuksen 20 artiklan 5 kohdan mukaisesti. Edellä esitetystä nimittäin seuraa, että käsiteltävässä asiassa nousee esiin kysymys siitä, olisiko oikeus saada tutustua normaaliarvon laskelmiin määräajassa, joka kantajalla konkreettisesti oli ja joka oli lisäksi lyhyempi kuin edellä mainittu kymmenen päivän määräaika, voinut mahdollistaa sen, että se olisi käyttänyt paremmin puolustautumisoikeuksiaan kuin tilanteessa, jossa se saattoi tutustua vain kyseisten laskelmien taustatietoihin.

220 Lopuksi on todettava, että tutkittaessa sitä, olisiko menettelyn lopputulos voinut olla erilainen, jos unionin yleisen tuomioistuimen edellä 193 kohdassa toteamaa loukkaamista ei olisi tapahtunut, ei voida ottaa huomioon komission esittämää seikkaa, jonka mukaan kantajalla oli joka tapauksessa käytettävissään riittävät tiedot, jotta se saattoi käyttää hyödyllisesti puolustautumisoikeuksiaan. Tällainen seikka ei nimittäin voi vaikuttaa siihen, onko loukkaamiseen syyllistytty vai ei. Kuten edellä 139 kohdassa todettiin, kieltäytyäkseen normaaliarvon laskelmien toimittamisesta komissio tukeutui nimittäin joka tapauksessa yhteen ainoaan perusteeseen, joka koski tarvetta kunnioittaa yhdenvertaisen kohtelun periaatetta otokseen kuuluneihin muihin vientiä harjoittaviin tuottajiin nähden, kieltäytyäkseen normaaliarvon laskelmien toimittamisesta. Tämä kieltäytyminen ei siis perustunut siihen, että kantajan käytettävissä olleet tiedot riittivät siihen, että se saattoi käyttää puolustautumisoikeuksiaan. Kuten edellä 208 kohdassa todettiin, toimielimet katsoivat lisäksi itse yleisesti, että – tämän rajoittamatta tarvetta kunnioittaa tietojen luottamuksellisuutta – yksityiskohtaiset laskelmat, joihin tietyn toimijan polkumyyntimarginaalin määrittäminen perustuu, ovat hyödyllisiä tietoja viimeksi mainitun etujen puolustamisen kannalta, minkä vuoksi ne on esitettävä alustavissa ja lopullisissa ilmoitusasiakirjoissa.

221 Kaikesta edellä esitetystä seuraa näin ollen, että ensimmäisen kanneperusteen ensimmäinen väite on perusteltu ja että kyseinen kanneperuste on tämän väitteen perusteella hyväksyttävä. Riidanalainen asetus on näin ollen kumottava siltä osin kuin se koskee kantajaa tarvitsematta tutkia toista, kolmatta ja viidettä kanneperustetta.

**Oikeudenkäyntikulut**

222 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

223 Työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan asiassa väliintulijoina olevat jäsenvaltiot ja toimielimet vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

224 Koska neuvosto on hävinnyt nyt käsiteltävän asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut kantajan vaatimusten mukaisesti. Lisäksi komissio vastaa väliintulijana olevana toimielimenä omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto),

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta ja väliaikaisen tullin lopullisesta kantamisesta Kiinan kansantasavallasta ja Thaimaasta peräisin olevien kierteitettyjen tempervalurautaisten putkien liitos- ja muiden osien tuonnissa ja menettelyn päättämisestä Indonesian osalta 13.5.2013 annettu neuvoston täytäntöönpanoasetus (EU) N:o 430/2013 kumotaan siltä osin kuin se koskee Jinan Meide Casting Co. Ltd:tä.**

2) **Euroopan unionin neuvosto vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan Jinan Meide Casting Co:n oikeudenkäyntikulut.**

3) **Euroopan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Gratsias Kancheva Wetter

Julistettiin Luxemburgissa 30 päivänä kesäkuuta 2016.

Allekirjoitukset

# Sisällys

Asian tausta ..... 2

Väliaikaista tullia koskevaa asetusta edeltävät tutkimusmenettelyn merkitykselliset tosiseikat ..... 2

Väliaikaista tullia koskeva asetus ja alustava ilmoitusasiakirja ..... 3

Kantajan ja komission välinen kirjeenvaihto väliaikaista tullia koskevan asetuksen jälkeen ..... 5

Kantajan ja komission välinen kirjeenvaihto lopullisen ilmoitusasiakirjan jälkeen ..... 7

Riidanalainen asetus ..... 8

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset ..... 9

Oikeudellinen arviointi ..... 10

Neljäs kanneperuste ..... 10

Ensimmäinen kanneperuste ..... 15

Alustavat toteamukset ..... 16

Toinen väite ..... 18

Kolmas väite ..... 19

Ensimmäinen väite ..... 22

Oikeudenkäyntikulut ..... 39